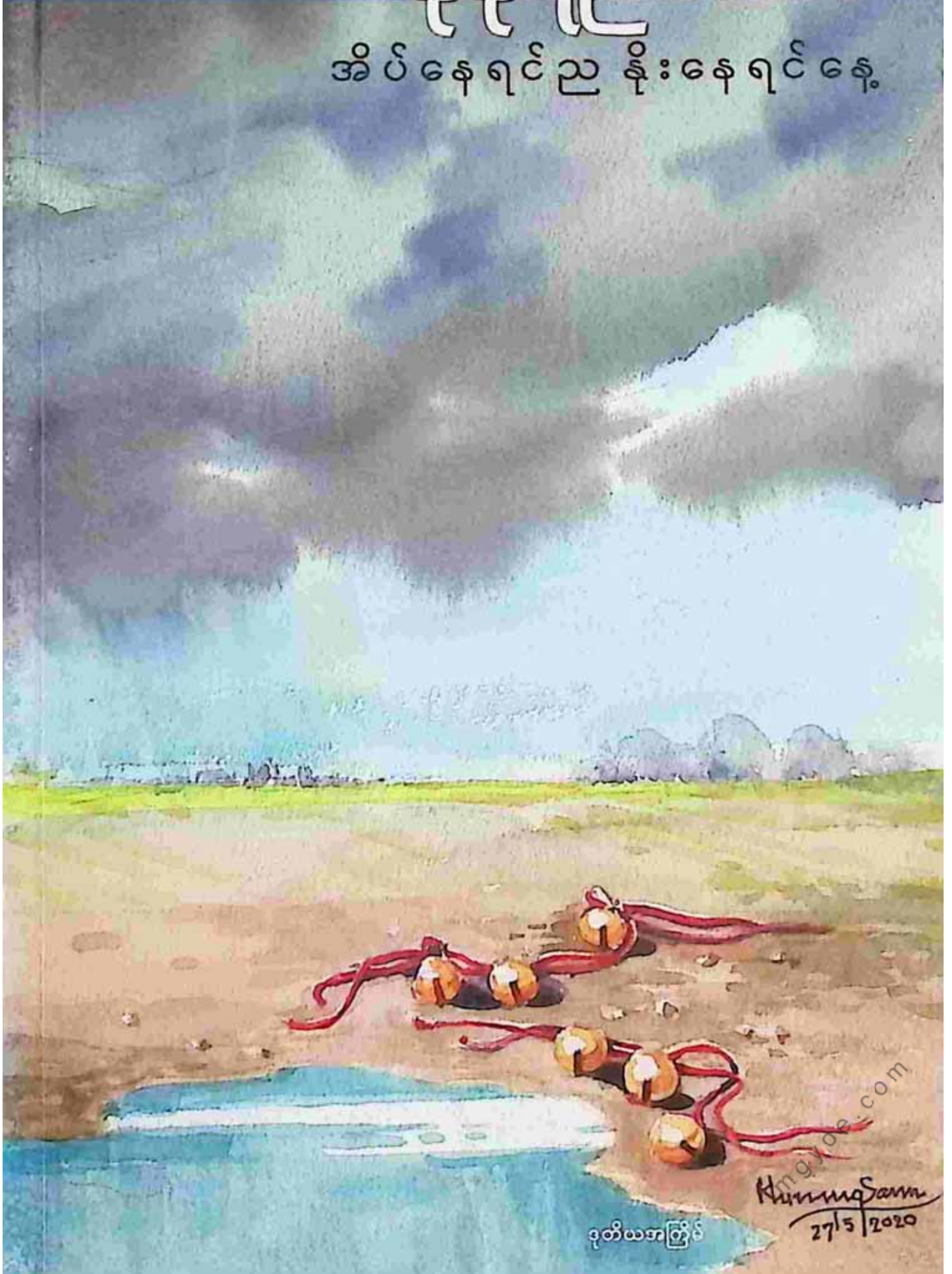

နုနုရည်အင်းဝ

အိပ်နေရင်ည နိုးနေရင်နေ့

အလင်းရောင်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ ...
ကောင်းကင်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ ...
မြေကြီးဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ ...
ဘုရားစေတီဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ ...

နေမင်းဆိုတာကရော ...
လမင်းဆိုတာကရော ...
ပန်းကလေးတွေကရော ...
ငှက်ကလေးတွေ ... ခွေးကလေးတွေကရော ...
ဘယ်လိုမျိုးလေးတွေလဲ ...။

မော်တော်ကားဆိုတာရော ဘယ်လိုဟာလဲ ...
မီးရထားဆိုတာရော ဘယ်လိုဟာလဲ ...
လေယာဉ်ပျံ ဆိုတာကရော ...
ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ ... လူဆိုတာကရော ...
ဘယ်လိုဟာပါလိမ့် ...။

နုနုရည်အင်းဝ

အိပ်နေရင် ည နိုးနေရင် နေ့

FIC0164
3,500.00KS

mgyoe.com

mgyc.com

mgyc.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အိပ်နေရင် ည နိုးနေရင် နေ့
နုနုရည်အင်းဝ

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၂၀

အိမ်နေရင် ည နိုးနေရင် နေ့၊ နနရည်အင်းဝ
မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ခင်မောင်စန်း
စာမျက်နှာ ၂၁၀ မျက်နှာ၊ ၁၃ . ၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၂၀၊ ဩဂုတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၁၉၉၀ အားမာန်သစ်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်။
ရောင်းရေး ၃ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

အိပ်နေရင် ည နိုးနေရင် နေ့
နုနုရည်အင်းဝ

mgyc.com

mgyc.com

mgyc.com

ဒီဝတ္ထုရေးဖို့အတွက် နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးတော်မူတဲ့
အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီး။

တောင်လေးလုံးဆရာတော် ဦးပညာဇောတ (ကိုပညာ-
အမရပူရ)။

အစစအရာရာ ဝိုင်းဝန်းအကူအညီပေးကြတဲ့...

ဦးဇင်းဌေး၊ ဦးဇင်းမှတ်၊ ကိုဖိုးနီ(ကဗျာဆရာနီမောင်)၊
အုပ်ကြီး(ကဗျာဆရာ မောင်မြတ်မှိုင်း-လမင်းတရာ)
တို့နဲ့...

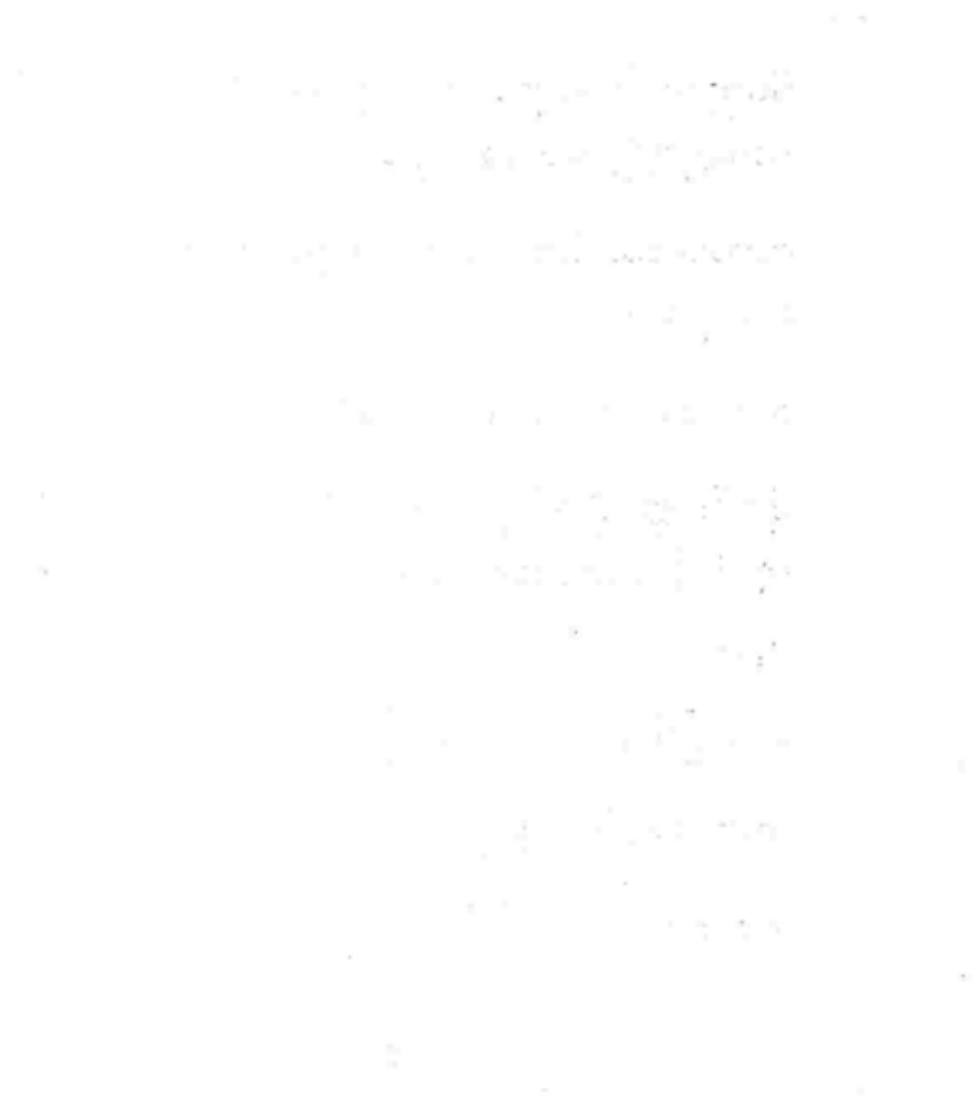
ဒီအကြောင်းအရာကို ရေးဖို့ တိုက်တွန်းတဲ့

ဆရာ မောင်သာရကို

အထူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

နုနုညိုအင်းစ

အလင်းရောင်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ...
ကောင်းကင်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ...
မြေကြီးဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ...
ဘုရားစေတီဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ...

နေမင်းဆိုတာကရော...
လမင်းဆိုတာကရော...
ပန်းကလေးတွေကရော...
ငှက်ကလေးတွေ... ခွေးကလေးတွေကရော...
ဘယ်လိုမျိုးလေးတွေလဲ....။

မော်တော်ကားဆိုတာရော ဘယ်လိုဟာလဲ...
မီးရထားဆိုတာရော ဘယ်လိုဟာလဲ...
လေယာဉ်ပျံဆိုတာကရော...
ပြီးတော့... ပြီးတော့... လူဆိုတာကရော...
ဘယ်လိုဟာပါလိမ့်...။

ဂန္ထီ သိပ်သိချင်တာပဲ...။
သိပ်တွေ့ချင်တာပဲ...။
သိပ်မြင်ချင်တာပဲ...။

...
...
...
...

...
...
...
...
...

...
...
...
...
...

...
...
...
...
...

[၁]

“အကန်းတွေ လာကုန်ပြီဟေ့”

အို... ကြည့်စမ်း၊ ဆိုးလိုက်တဲ့ကလေးတွေ။ အရှိန်နှေးသွားတဲ့ ကားကြီးနောက်ကို ကလေးတွေရဲ့ စူးစူးဝါးဝါး ပြောင်လှောင်အော်ဟစ် သံတွေ လိုက်လာတယ်။ ဂန္ဓီတို့အတွက် နေရာသစ်ရဲ့ ဆီးကြိုနှုတ် ဆက်ခြင်းပေါ့နော်။ ဒီလိုတော့ မနှုတ်ဆက်သင့်ပါဘူး ကလေးတို့ရယ်။ တို့တစ်တွေဟာ ‘မမြင်’ တွေ၊ အဲ... မင်းတို့ပြောတဲ့ အကန်းတွေ။ အကန်း တွေပေမယ့် တို့ကို အဲလိုခေါ်ခံရရင် ဝမ်းနည်း၊ အားငယ်တတ်တယ်။ စိတ်လည်းဆိုးချင်တယ်။ မမြင်ရတဲ့ လောကကြီးကိုလည်း ကြောက်စိတ် ဝင်မိတယ်။ နော်... သားလေးရယ်။ သားလေးရော ကြောက်နေသလား။

ရင်ခွင်ထဲက မပီပူဝါးအော်နေတဲ့ သားငယ်ကို ဂန္ဓီ တင်းတင်း ဖက်ထားလိုက်တယ်။

“ဟေ့... ကလေးတွေ၊ ဖယ်ကြစမ်း၊ ဖယ်ကြစမ်း”

ကားကြီး ငြိမ်ခနဲ ထိုးရပ်သွားပြီး ကားတံခါးဖွင့်သံ၊ လူတစ် ယောက်ရဲ့ အသံကျယ်ကျယ်မာမာကို ကြားရတယ်။ ဒါ... ကားမောင်း တဲ့ လူကြီးအသံပေါ့။ ဂန္ဓီ မှတ်မိတယ်။ သူနဲ့တူတူပါလာတဲ့ ဂန္ဓီတို့ ပစ္စည်းပစ္စယလေးတွေကို ကားပေါ် ကူတင်ပေးတဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့ အသံက ခပ်အောအောနဲ့ အသံခပ်ကြီးကြီး။

“ဂန္ဓီ... ရောက်ပြီကွ”

ဒါကတော့ ဂန္ဓိ ဘယ်နေရာကပဲဖြစ်ဖြစ် မှတ်မိတဲ့အသံ။

ဦးအောင်ရဲ့အသံလေ။ ဂန္ဓိရဲ့ ချစ်လင် ဦးအောင်ပေါ့။ ဦးအောင် အသံက ကားဘေးကလာတာ။ အမယ်... သူက ကားပေါ်ကတောင် ဆင်းသွားပြီပေါ့။

“ကျွန်မတို့ ဆင်းရတော့မလား၊ ဦးအောင် ကလေးခေါ်ပါဦး”

“နေဦး၊ နေဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ဆင်းလို့ မရသေးဘူး၊ ပစ္စည်းချပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ဆင်း”

ကားမောင်းတဲ့ အသံကျယ်ကျယ်မာမာ လူကြီးက ဆင်းဖို့ ဟန်ပြင်နေတဲ့ ဂန္ဓိကို လှမ်းပြောတယ်။ ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။ ဂန္ဓိတို့ သားအမိက ကားရှေ့ပိုင်းမှာ။ ပစ္စည်းတွေ တင်ကတည်းက ဂန္ဓိတို့ သားအမိကို ကားရှေ့ပိုင်းမှာ အရင်တင်ပြီးမှ ပစ္စည်းတွေ တင်ကြတာ။ သင်္ဘန်းကျွန်းလမ်းတွေက ဆိုးတယ်တဲ့။ ကားနောက်ပိုင်းမှာဆို ဂန္ဓိတို့ သားအမိ ကားခုန်တာနဲ့ လွင့်စဉ်ကျန်ခဲ့မှာတဲ့။

ဦးအောင်ကတော့ ကားနောက်ပိုင်းက လိုက်တယ်။ ကားကြီးက အမိုးလည်းမပါဘူး၊ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နေအရမ်းပူတာပဲ။ ဂန္ဓိတို့ ကြည့်မြင်တိုင် မျက်မမြင်ကျောင်းကနေ သင်္ဘန်းကျွန်းအစွန်ဖျားထိ ဆိုတာ နည်းတဲ့ခရီးလား။ အကြာကြီး ကားစီးရတယ်။ ဘတ်စ်ကားဆို ရင်တော့ နှစ်ဆင့် စီးရတယ်တဲ့။ လေးဆယ့်နှစ်ရယ်၊ သုံးဆယ့်ကိုး အစိမ်း ဆိုလား၊ အနီဆိုလား မသိပါဘူး။ အို... နေရာသစ်မှာ ဂန္ဓိတို့ မသိသေး တာတွေ အများကြီး။ အားငယ်ဖို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဂန္ဓိတော့ ကျောင်း ကိုပဲ လွမ်းတယ်။ ဂန္ဓိတို့ အိမ်ထောင်ဦးဘဝမှာ နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ ကျောင်း တိုက်ခန်းကလေး။ သားလေးကို မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ကျောင်းတိုက်ခန်း ကလေး။ ကားထွက်ခါနီး အခန်းနံရံလေးတွေကို စမ်းသပ်နှုတ်ဆက်ရင်း ဂန္ဓိ ငိုခဲ့ရသေးတယ်။

“ကဲ... ရပြီ၊ ပစ္စည်းတွေ ချပြီးပြီ၊ ဆင်းလို့ရပြီ”

“ဦးအောင်၊ ဦးအောင်”

“ဂန္ထီ... လာလေ၊ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ခဲ့၊ ငါ ဒီမှာရှိတယ်”

ဦးအောင်အသံရှိရာကို ဂန္ထီ စမ်းပြီး လျှောက်တယ်။ လျှောက်ရင်းက ကားကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဘာများ ကျပြု ကျန်ခဲ့သေးလဲဆိုပြီး စမ်းရသေးတယ်။ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယလေးတွေထဲက တစ်ခုခု ကျကျန်နေခဲ့မှဖြင့်နော်....။

သေတ္တာတစ်လုံး၊ ဖျာနှစ်ချပ်၊ အမေပေးထားတဲ့ စားပွဲတစ်လုံး၊ ကြောင်အိမ်တစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ ဘုရားစင်တစ်ခု၊ ကြမ်းခင်းတစ်ခု၊ ဂန္ထီတို့ရှိသမျှ ပစ္စည်းပရိဘောဂက ဒါပဲ။

ဂန္ထီတို့ပြောင်းဖို့အတွက် ကျောင်းက ထုတ်ပေးတဲ့ ငွေတစ်ထောင်နဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်တိုင်ဟောင်း ၆ လုံးနဲ့ သစ်တိုသစ်စတွေကြောင့်သာ ကားတစ်စင်းပြည့်တာ။

“ကလေး ငါ့ကိုပေးလိုက် ဂန္ထီ”

ဦးအောင် အသံကြားရာကို မှန်းပြီး ဂန္ထီ လက်လှမ်းလိုက်တယ်။ ဂန္ထီလိုပဲ မှန်းပြီး လှမ်းလိုက်တဲ့ ဦးအောင်လက်ကို ဂန္ထီ ဆုပ်မိတယ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဂန္ထီလှမ်းပြီး သားကို ပေးလိုက်တယ်။

“ငါ့လက် အားပြုပြီး ခုန်ဆင်းလိုက်”

ဦးအောင် လက်တစ်ဖက်ကို အားပြုရင်း ကားကြမ်းပြင်အစွန်းကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ အားပြုဖို့ ဂန္ထီ လျှောက်စမ်းတယ်။

“ရဲ့လား၊ ရဲ့လား၊ ကလေး ဒီပေးထားပါလား”

ဂန္ထီတို့ကို ကြည့်နေဟန်တူတဲ့ ကားသမားကြီးရဲ့ အသံအောအော ဂန္ထီတို့နား ရောက်လာတယ်။

“ရတယ်၊ ရတယ်၊ ကျွန်မ ဆင်းနိုင်တယ်၊ ဒီလိုပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဂန္ထီ ခုန်ဆင်းလိုက်တော့ မြေကြီးပေါ် အသာကလေး ရောက်သွားတယ်။ ဦးအောင်တော့ တော်တော် ထိန်းလိုက်ရမှာပဲ။ သားမွေးပြီးမှ ဂန္ထီ ဝလာတယ်လေ။ တစ်နေ့ကို ဆန်နို့ဆီဘူး သုံးလုံးချက် မလောက်နိုင်လို့ စိတ်ညစ်ရတာလည်း လွန်ရော။

“ဦးအောင်၊ ကားသမားကြီးတွေ မပြန်ခင် မေးကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်မတို့ရောက်နေတဲ့နေရာက ဘယ်လိုနေရာလဲ။ ဘာတွေရှိလဲဆိုတာ”

“အေး... အေး”

ဂန္ဓိတို့နားမှာ ကားသမားကြီးတွေ ရှိဟန်တူတယ်။ အသံ ကျယ်ကျယ်မာမာ ကားသမားကြီးက ချောင်းဟန်ပြုံး...

“နေဦး၊ ခင်ဗျားတို့စိတ်ထဲမှာ မြင်လာအောင်၊ သဘောပေါက်လာ အောင်၊ အဲ... ခင်ဗျားတို့နေရမယ့် ကွက်လပ်ကြီးက တော်တော်ကျယ် တယ်ဗျာ။ ကွက်လပ်ကြီးကို ခြောင်းခတ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့နေရာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ တခြားအိမ်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဘာရပ်ကွက်ခေါ်လဲ တော့ မသိဘူး။ နေဦး၊ ခင်ဗျားတို့ရတဲ့မြေက တစ်ယောက် ဘယ် လောက်...”

“တစ်အိမ်ထောင်ကို ပေးသုံးဆယ် X လေးဆယ်”

“ခု... အားလုံး ဘယ်နှစ်အိမ်ထောင်တုံး”

“အိမ်ထောင်စုပေါင်း နှစ်ဆယ်”

“ဒါဆို မဆိုးပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကွက်လပ် အလယ်ကောင်မှာ အုတ်ကြွပ်မိုးတွေ ဘာတွေနဲ့ အဆောက်အဦဟောင်းကြီးတစ်ခု ရှိတယ်ဗျာ၊ ဘေးမှာ ထရံ အသစ်တွေဘာတွေလည်း ကာထားတယ်”

“ဪ... အဲဒါ ဦးအောင်တို့ အလုပ်ရုံထင်တယ်၊ ကျွန်မတို့ ကျောင်းက သမဝါယမအလုပ်ရုံ ဒီကို ရွှေ့မယ်ပြောတယ်၊ အလုပ်ရုံ ဆောက်ပြီးပြီလို့လည်း ကြားတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အဲဒီအလုပ်ရုံရဲ့နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အိမ်သာအသစ်နှစ်လုံး မြင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အိမ်ထောင်စုနှစ်ဆယ်က လူပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“လူပေါင်းရှစ်ဆယ်ကျော်တာပေါ့”

“အင်း... အလုပ်ရုံ အနောက်ဘက်မှာ အဝီစိရေတိုင်တူးမလို့

ထင်တယ်။ ပစ္စည်းတွေ ချထားတာတော့ မြင်တယ်”

“ဟင်... မတူးရသေးရင် ကျွန်မတို့ ရေ ဘယ်ကရမလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူးလေ။ ကဲ... ကျုပ်တို့သွားမယ်”

“ခဏ... ခဏ။ ကားဆရာကြီး၊ ကွက်လပ်ထဲမှာ အိမ်တွေတချို့ ဆောက်ထားကြပြီလားဟင်”

“ဘာအိမ်မှမရှိသေးဘူး၊ ဘာမှမဆောက်ရသေးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လူတွေ အကုန်လုံး အလုပ်ရုံဆိုတာကြီးထဲမှာ နေရာ သွားဦးနေကြတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လားဦးအောင်၊ ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းတွေရော...”

ဂန္ဒီက ပြောရင်းဆိုရင်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်လာတယ်။

“ကလေးကို ကျွန်မပေး၊ ဦးအောင် နေရာသွားဦးလိုက်၊ မချို့တို့က ဦးထားရင်တော့ ကောင်းမှာပဲနော်”

“ရပါတယ်ဟာ၊ အလုပ်ရုံဆိုတာ ကျယ်ပါတယ်၊ အကျယ်ကြီး ဆောက်တာပါ”

“အို... ဘယ်သိနိုင်မလဲ၊ ဦးအောင်ကလည်း တကယ်လို့ နေရာ မရရင် ကျွန်မတို့ ဘယ်မှာသွားနေမလဲ။ မြေကြီးပေါ်နေရမှာ၊ မိုးရွာလာ တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နွေပေမယ့် ရွာချင်ရွာတာကို”

“အေးပါဟာ၊ ဂန္ဒီကလည်း”

ဦးအောင်က ဂန္ဒီလက်ထဲ သားကိုထည့်ပေးပြီး ထွက်သွားတယ်။ ရင်ခွင်ထဲကို ခေါင်းကလေးနဲ့ တိုးဝှေ့ ချိုတောင်းတဲ့ သားငယ်ကို ဂန္ဒီ နို့တိုက်ရပြန်တယ်။ ဂန္ဒီတို့ ပစ္စည်းပုံကြားက သေတ္တာပေါ်မှာ စမ်းထိုင် လို့ပေါ့။ ဒီသေတ္တာလေးထဲမှာက ဂန္ဒီတို့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ အရေးကြီး တယ် ထင်တာလေးတွေ အကုန်လေ။

ဂန္ဒီ ဘေးနားတစ်ဝိုက်မှာ ကလေးတွေနဲ့ တခြားသူစိမ်းတွေ ရှိနေ တာကို ဂန္ဒီ သိနေတယ်။ ဂန္ဒီနာခေါင်းထဲမှာ ကောင်းကောင်း အနံ့ရနေ တဲ့၊ ဂန္ဒီနားထဲမှာ ကောင်းကောင်းကြားနေရတဲ့ သူတို့အနံ့တွေ၊ အသံ တွေက စိမ်းနေတယ်လေ။ ဂန္ဒီ သိတာပေါ့။ သူတို့ဟာ သူစိမ်းတွေ။

“ဘယ်သူလဲ”

ရုတ်တရက် ဂန္ဓီအနားရောက်လာတဲ့ ညဉ့်သိုးသိုး အနံ့အသက်
ကြောင့် ဂန္ဓီ အော်မေးလိုက်တော့ ခွဲခနဲ ရယ်လိုက်တဲ့ ကလေးရယ်
သံလေး အဝေးထွက်ပြေးသွားတယ်။

အို... ဒုက္ခပါပဲ။ ဂန္ဓီကို လာကြည့်တာပဲ ဖြစ်ပါစေနော်။ ပစ္စည်း
တွေဘာတွေ ယူဖို့လာတာတော့ မဟုတ်ပါစေနဲ့။

ဂန္ဓီကို အမေ ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဓာတ်ဘူးလေး ထည့်ထားတဲ့
ခြင်းက ဘယ်နားမှာပါလိမ့်။ လူချင်းတူတူ၊ သူချင်းမျှမျှ ပစ္စည်းဆိုလို့
ဒါလေးရှိတာ။ ဦးအောင်ကလည်း ပြန်မလာသေးဘူးလား။

“မောင်အောင် ရောက်ပြီလားဟေ့၊ ဂန္ဓီတို့ သားအမိကော”

ဟော... မချို့ရဲ့အသံ။ အဆိုတော်အသံမို့လို့ ထင်ပါရဲ့။ မချို့
အသံက သိပ်အောင်တာပဲ။ မချို့နဲ့ ဦးအောင်နဲ့က ရွယ်တူသူငယ်ချင်း
တွေပေါ့။ ဂန္ဓီနဲ့ ဦးအောင်နဲ့က ရှစ်နှစ်တောင်ကွာတာ။

အသံကောင်းတဲ့ မချို့ကိုတော့ မယူဘဲ ဂန္ဓီကို ဘာလို့ ယူရသလဲ
လို့ ဂန္ဓီကပြောတိုင်း မချို့က စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်တတ်တယ်။ မောင်အောင်
လိုရုပ်များ တစ်သက်မမှန်းဘူးတဲ့။

မချို့ကလေး တကယ်ပဲ၊ သူကများ ဘာမြင်ရလို့လဲ။ ကိုထွေး
ကကော မချို့ကို မြင်ရလို့လား။

ဦးအောင်ကိုလည်း ဂန္ဓီ မမြင်ဖူးပါဘူး။

ဂန္ဓီကိုလည်း ဦးအောင် မမြင်ဖူးပါဘူး။

ပြီးတော့ အပျိုကြီးမမကြင်၊ ဘလိုင်းကိုင်ဇာ၊ ကိုကံဦး၊ မညိုစိမ့်၊
ကိုဆန်းမောင်...။

အို... အားလုံးပါပဲလေ။

ဒီအိမ်ထောင်စုနှစ်ဆယ်က ဂန္ဓီတို့တစ်တွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးခဲ့သူတွေ။

ဘယ်တော့မှလည်း မမြင်နိုင်တော့တဲ့သူတွေလေ။

[၂]

နေရာသစ်ရဲ့ ပထမဆုံးညကို ဂန္ဓိ ဘယ်လိုဖြတ်သန်းရပါ့မလဲ
 နော်...။ ဦးအောင်လည်း အိပ်နေပြီ။ သားလေးလည်း အိပ်နေပြီ။
 အလုပ်ရုံကြီးတစ်ခုလုံးလည်း ငြိမ်နေတာပဲ။ ဂန္ဓိ ဘယ်လိုမှ အိပ်မရဘူး။
 ခုချိန်ဆို မျက်စိမြင်ရတဲ့သူတွေအဖို့တော့ အပြင်လောကကြီး
 တစ်ခုလုံး မှောင်နေမှာပေါ့နော်...။

မွေးကတည်းက အမှောင်နဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ ဂန္ဓိအဖို့တော့ မျက်စိ
 ဖွင့်ထားလည်း အမှောင်ပဲ။ မျက်စိမှိတ်ထားလည်း အမှောင်ပဲပေါ့။
 လောကကြီးဟာ ဂန္ဓိအတွက် အမြဲတမ်း မှောင်နေတယ်လေ...။

နေ့နဲ့ညဆိုတာ ဂန္ဓိတို့အတွက် ဘာများ ထူးခြားလို့လဲ။ အသက်
 ကြီးပြီး နှစ်တွေကြာလာလို့သာ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေအရ နေ့နဲ့ညကို
 ခွဲခြားလာတတ်ခဲ့တာ။

လူသံသူသံ၊ ကျေးသံငှက်သံလေးတွေ ဆူညံနေတဲ့အချိန်ဟာ
 နေ့၊ လူသံသူသံ ကျေးသံငှက်သံလေးတွေ ငြိမ်သွားတဲ့ အချိန်ကတော့
 ညပေါ့။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ဂန္ဓိတို့ ဘာသိမှာလဲ။

ဂန္ဓိငယ်ငယ်တုန်းကဆို မေမေ ပြောထားတဲ့အတိုင်း အိပ်ချင်လာ
 ရင် ညလို့ မှတ်ထားတာပဲ။ အမေက ပြောတာကိုး။

ဂန္ဓိ မမြင်ရတဲ့ အမှောင်လောကကြီးထဲမှာ နေ့နဲ့ညဆိုတာ ရှိ

တယ်။ နေ့ဆိုတာ လင်းထိန်နေပြီး ညဆိုတာ ဂန္ဓိသိတဲ့ အမှောင်လိုပဲ မှောင်တယ်။ လူတွေဟာ နေ့မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ညမှာ အနားယူ အိပ်စက် ကြရသတဲ့။

ဒါဖြင့် အိပ်ချင်လာရင် ညပေါ့နော် အမေလိုဆိုတော့ အမေက အေး... အေး တဲ့။

တစ်ခါတော့ ဂန္ဓိ လျှောက်ဆော့ကစားပြီး မောတော့ အိပ်ချင်လာ ပြီး အိပ်ပျော်သွားတာပေါ့။ အိပ်ရာက နိုးလာတော့ အမေ့ကို အော်ခေါ် တယ်။ အမေ၊ အမေ မိုးလင်းပြီလားလို့ အော်မေးတော့ အမေအသံ မကြားရဘူး။ အမေနဲ့ ဂန္ဓိက တူတူ အိပ်နေကျပါ။ အမေ ဘယ်ပျောက် သွားပါလိမ့်ဆိုပြီး အော်ငိုတော့ ဂန္ဓိအစ်မက အမေ ဆေးရုံက ပြန်မလာ သေးဘူးလေတဲ့။ ဟင် ဒါ ညမဟုတ်ဘူးလားလို့ ဂန္ဓိက မေးတော့ ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ နေ့လယ်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့။ အမေ ဆေးရုံက ပြန်လာတဲ့အချိန်မှ ညစဖြစ်တာ မှတ်ထားလို့ ဂန္ဓိအစ်မက ပြောတယ်။

အမေက ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်း ဂန္ဓိဆေးရုံမှာ သန့်ရှင်းရေး အလုပ် သမလေ။

ဂန္ဓိကို အဲဒီဆေးရုံမှာ မွေးတာပေါ့။

ဂန္ဓိလေး မွေးခါစဟာ ချစ်စရာကောင်းလွန်းလို့ ဆေးရုံတစ်ရုံလုံး ဝိုင်းချစ်ကြတယ်တဲ့။ ဆေးရုံဆရာဝန် အကြီးဆုံးကြီးက ချစ်စနိုးနဲ့ ဂန္ဓိလေး ဂန္ဓိလေးနဲ့ ခေါ်ရာကနေ ဒီနာမည် တွင်သွားတာပေါ့။

ဂန္ဓိမွေးတဲ့အချိန်မှာ အဖေ မရှိတော့ဘူး။ သေသွားပြီ။ အမေ ကတော့ အဖေသေသွားတာ ကောင်းတယ်တဲ့။ သူ့ရှိလည်း အပိုပဲ။ အရက်ပဲ တစ်ချိန်လုံး သောက်နေတာ၊ သားသမီးတွေ ငါပဲ လုပ်ကျွေး နေရတာပဲဥစ္စာတဲ့။

ဂန္ဓိတို့က မောင်နှမလေးယောက်။ ဂန္ဓိက အငယ်ဆုံး၊ ကံအဆိုး ဆုံးပေါ့နော်။

ဦးအောင်က ပြောတတ်တယ်။ ဂန္ဓိ မျက်စိမမြင်ဘဲ မွေးလာ

တာဟာ ကံကောင်းလို့တဲ့။ ဒါကြောင့်သာ သူနဲ့ တွေ့ရတာပေါ့တဲ့။
နို့မို့ဆို ဂန္ဓိက မျက်စိမြင်တဲ့သူအချင်းချင်းပဲ ယူမှာပေါ့တဲ့လေ။

ဂန္ဓိ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ဦးအောင်မျက်နှာကို သားလေး
ပေါ်ကနေ ကျော်ပြီး စမ်းကြည့်မိတော့ ဦးအောင်က အိပ်ချင်မူးတူး နိုး
လာပြီး ဂန္ဓိလက်ကို ဆွဲဖယ်တယ်။ ပြီးတော့ သားလေးဘက်ကို အတင်း
လှိမ့်တော့ ဂန္ဓိမှာ သားလေးကို ဆွဲပွေ့ပြီး ဒီဘက်ကပ်ရတယ်။ ကြမ်းစင်
ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ဂန္ဓိ လိမ့်ကျမလိုဖြစ်ရော။

ဒါပေမဲ့ ဒီကြမ်းစင် ကျဉ်းကျဉ်းလေးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာနော်။
နို့မို့ဆို ဂန္ဓိတို့ မြေကြီးပေါ် အိပ်ရမှာ။ တစ်ခုပဲ၊ ဂန္ဓိတို့ရတဲ့နေရာက
အစွန်ဆုံးနေရာဖြစ်နေတယ်။ အလုပ်ရုံရဲ့ ထိပ်အစွန်ဆုံးပေါ့။ အလုပ်
ရုံက ဘေးနှစ်ဖက်ပဲ အကာရှိတယ်။ ထိပ်နှစ်ဖက်က အကာမရှိဘူးလေ။
နွေကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မိုးတွင်းဆိုရင်တော့ ဂန္ဓိတို့ မိုးရွဲမှာပဲ။

အို... မိုးမကျခင် မြေကွက်မှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံး၊ တဲကလေး
တစ်လုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ဂန္ဓိအတွက် တစ်ခုတည်းသော
အားကိုးရာဟာ အမေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမေရော၊ ဂန္ဓိရော အပြောင်းချင်း
ဆုံနေတော့ အမေကလည်း မကူနိုင်ဘူးတဲ့။

အမေလည်း မြို့သစ်ပြောင်းရပြီး အိမ်ဆောက်နေရတယ်လေ။
အမေ မကူနိုင်တာ ဂန္ဓိအတွက် တစ်အားလျော့တာပါပဲ။ ဦးအောင်
အလုပ်ကတော့ မျှော်လင့်ချက် မရှိပါဘူး။ စားဖို့။ ဖြစ်သလို စားဖို့ပဲ
ပေါ့လေ။ ဦးအောင်အလုပ်က ဂန္ဓိတို့ မျက်စိမြင်ကျောင်းကုန်ထုတ်သမမှာ
ပရိဘောဂအလုပ်ပေါ့။ ကုလားထိုင်တွေ ကြိမ်ထိုး။ ကြိမ်ထိုင်ခုံတွေ၊
ကြိမ်ဆွဲခြင်းတွေ လုပ်ရတယ်။ အပြင်က အော်ဒါမှာတာတွေပေါ့။

တစ်နေ့ကို လေးကျပ်ရတယ်။ အခုလောလောဆယ်မှာတော့
အလုပ်သွားစရာ မလိုသေးဘူးတဲ့။ အလုပ်လည်း သိပ်မရှိဘူးတဲ့။ လခ
တစ်ရာနှစ်ဆယ်ကို ပေးမယ်ပြောတယ်။ အလုပ်ရုံကို ဒီမှာရွှေ့ပြီးမှ
အလုပ်ပြန်ဆင်းရမယ်။

အလုပ်ရုံကို ဒီမှာရွှေတာ တော်သေးတာပေါ့။ နို့မို့ ဒီကနေသာ ဆင်းရဲမယ်ဆိုရင် ကားနှစ်ဆင့်၊ စရိတ်လေးကျပ်။ ကိုယ်ရတဲ့လုပ်ခ စရိတ်နဲ့သွားရော။ ပြီးတော့ ကိုယ်မကျွမ်းသေးတဲ့နယ်မြေမှာ ကားစီးဖို့လည်း မလွယ်ပါဘူး။

ကြည့်မြင်တိုင်မှာတော့ ဂန္ဓီတို့ ကျွမ်းတယ်။ ဈေးလည်း သွားတတ်တယ်၊ ကားလည်း စီးတတ်တယ်၊ ဦးအောင်ဆို မြို့ထဲကိုလည်း သွားတတ်တယ်။ မြို့ထဲကနေလည်း ပြန်လာတတ်တယ်။ ပထမတော့ မေးရတာပေါ့။ တခြားလူ အကူအညီ ယူရသေးတာပေါ့။

မြို့ထဲကနေ ပြန်မယ်ဆိုရင် ကြည့်မြင်တိုင်ကား လာတတ်တဲ့ ဂိတ်ကို ပို့ခိုင်းရတယ်။ အဲဒီဂိတ်ကနေ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ကြည့်မြင်တိုင်လို့ အော်ပြီး ကားဝင်လာရင် တက်လိုက်လာတာပဲ။

ဟိုကျရင်တော့ လွယ်တယ်။ ကျောင်းထဲဝင်တဲ့ လမ်းထိပ် တည့်တည့်မှာ မှတ်တိုင်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဆင်းရုံပဲ။

မြို့ထဲ အသွားကတော့ ဘာမှ မခက်ဘူးပေါ့။ လမ်းထိပ် တည့်တည့် မှတ်တိုင်ကနေ စီးချင်စီး။ ဒါမှမဟုတ် နေရာရချင်ရင် ဂိတ်စကို သွားစီးတယ်။ ကျောင်းကနေ ဂိတ်စကိုတော့ ကောင်းကောင်း သွားတတ်တယ်လေ။

ဦးအောင် ခုနေ အလုပ်မရှိတုန်းမှာ အနှိပ် လိုက်ရရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနားမှာ ကိုယ့်ကိုမှ မသိကြသေးတာဆိုတော့ ခက်သားပဲ။ ဦးအောင် အနှိပ်လိုက်တာက ပိုက်ဆံရတယ်။ ဦးအောင် သိပ်မနှိပ်တတ်ပေမဲ့ သနားပြီး နှစ်ဆယ်အစိတ် ပေးကြတယ်။ ထမင်းလည်း ကျွေးကြတယ်။

ဂန္ဓီမှာ ဘာမှ အလုပ်မရှိတာပဲ ဆိုးပါတယ်လေ။ ဂန္ဓီလည်း ကြိမ်ထိုးတတ်ပါတယ်။ ကျောင်းက ဂန္ဓီတို့ကို ဦးအောင်တို့လိုပဲ သင်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးအောင်တို့က ဂန္ဓီတို့ထက် အများကြီးစောပြီး ခေတ်ကောင်းကို မိလိုက်တော့ ကျောင်းကုန်ထုတ်သမမှာ အလုပ်ရတာ

ပေါ့။ ဂန္တီတို့ ကျောင်းဆင်းတဲ့နှစ်ကျ အလုပ်မရတော့ဘူး။ ရှားသွားပြီ။
တအဲ့အဲ့ အသံပေးလူးလို့မ့်တဲ့ သားလေးကို စုတ်သပ်ချောမော့
ရင်း ရောက်တတ်ရာရာတွေနဲ့ ပတ်ချာလည်နေရာက ဂန္တီမျက်လုံးတွေ
မှေးစင်းစ ပြုတယ်။

အချိန်လည်း နည်းတော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ဘာကြက်လဲ
မသိတဲ့ ကြက်တွန်သံ သဲ့သဲ့ကိုတောင် ကြားနေရပြီ။ အိပ်မှပါ။ မနက်ကျ
ထမင်းချက်ဖို့ ရှိသေးတယ်။ ဦးအောင်က အစောကြီး ဆာတတ်တယ်။
အေး... အေး... ကျွတ်ကျွတ်... အိပ်ပါသားလေးရယ်...။

ရေဒုက္ခကလည်း ရှိသေးတယ်။ အဝီစိတွင်း မပြီးသေးသမျှ
ရေဝယ်ရမှာ။ ရေက တစ်ထမ်းငါးမူး။ ကိုယ့်ဘာသာ သွားထမ်းယူရင်
တော့ တစ်မတ်တဲ့။ ဦးအောင်နဲ့ ကိုဆန်းမောင်တို့ ညနေက သွားထမ်း
ကြတာ လမ်းတွေ လွဲလျှောက်ပြီး ချော်လဲကြပါပကောလား။ အဝီစိတွင်း
မြန်မြန်ပြီးပါစေ။ ဂန္တီတို့ကို မီးလည်း ပေးမယ်တဲ့။ ဂန္တီတို့တွက် မီး
ဘာလုပ်ဖို့လဲနော်။ ရေသာ အရေးကြီးတာပါ။

အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်စပြုလာတဲ့ ဂန္တီလက်တွေ ကလေးတင်ပါးပေါ်
မှာ ငြိမ်သက်သွားတုန်း ရုတ်တရက် ဂန္တီဘေးခေါင်းရင်းက အသံတစ်
သံ ကြားလိုက်ရတယ်။ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းနဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ဆွဲ
ယူသံ...။

“ဘယ်သူလဲ”

ဂန္တီမျက်လုံး ကျယ်သွားပြီး ကပျာကယာ လူးလဲထထိုင်လိုက်
တယ်။ ကြွက်တွေဘာတွေလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့။

“ဘယ်သူလဲလို့ဆို”

ဂန္တီတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းငြိမ်သက်သွားမိတယ်။ ဂန္တီနား
ကနေ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနဲ့ ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ ခြေသံ။ လူခြေသံ။
ကြွက်မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာလူ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူလဲ...။ ဂန္တီတို့ထဲကလား၊
အပြင်ကလား။ သူ ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်။

သေချာတာကတော့ သူ... သူ ပစ္စည်းယူမလိုပါ။ သူခိုး... ခိုး မလိုပါ။ ဂန္ဓိ သိပါတယ်။ ဟော... ဟို မြောက်ဘက် ထိပ်နားက ပစ္စည်း ဆွဲသံလိုလိုပဲ။ အပျိုကြီး မမကြင် နေရာလောက်ကလေ။ မမကြင်က အအိပ်တော့ ဆတ်ပါတယ်။

မမကြင်ဘေးမှာ ကိုဆန်းမောင်တို့ မိသားစု။ ကိုဆန်းမောင်တို့ ဒီဘက်မှာက ကိုကံဦးတို့၊ မညိုစိမ့်တို့။ ပြီးတော့မှ ဂန္ဓိတို့။

အလုပ်ရုံထဲမှာ ဟိုဘက်ဒီဘက် မိသားစု ရှစ်အိမ်ထောင် ရှိတယ်။ ရှစ်အိမ်ထောင်က ပစ္စည်းတွေ အားလုံးက ကိုယ့်နေရာလေးတွေမှာ ဒီ တိုင်း ပြန်ကျနေတာ။

အပြင်ဘက် မြေကြီးပေါ် နေရာရကြတဲ့လူတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေ လည်း ဒီလိုပဲ ရှိမှာပေါ့။ သူယူချင်ရင် အလွယ်တကူ ယူလိုရတယ်။ မလုပ်ပါနဲ့။ ဂန္ဓိတို့ကိုတော့ မလုပ်သင့်ပါဘူးနော်။

ဂန္ဓိ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြမ်းစင်ပေါ်က ထ,တယ်။ ဘေးဘက် ကြောင်အိမ်လေးကို စမ်းလိုက်ရင်း ကြောင်အိမ် အမိုးလေးပေါ်ကို အရေး တကြီး စမ်းတယ်။ ဟယ်... ဂန္ဓိဓာတ်ဘူးလေး မရှိတော့ဘူး။ အမေက ပြောတယ်။ အစိမ်းရောင်ကွက်ကြားလေးတဲ့။ တကယ်၊ တကယ် မရှိ တော့တာ။ ဂန္ဓိ ဓာတ်ဘူးလေး...။

“ဦးအောင်... ဦးအောင်”

ဂန္ဓိအသံက တိုးတိုးလေးပဲ ထွက်လာတယ်။ သူခိုးကို ဂန္ဓိ ကြောက်နေတယ်လေ။ သူထွက်သွားပြီလား။ မနီးမဝေးနေရာကနေပဲ ဂန္ဓိကို လှမ်းကြည့်နေသလား။ ဂန္ဓိကြောက်တယ်။

ဦးအောင်ကလည်းနော်။ ကြမ်းစင်ပေါ် ဂန္ဓိ ပြန်ထိုင်ပြီး သားလေး ပေါ်ကနေ ဦးအောင်ကို စမ်းလိုက်တုန်းမှာပဲ ခြေသံကို ဂန္ဓိ ကြားရပြန် တယ်။ ဘုရား... ဘုရား လူရှိနေသေးတယ်။ ဂန္ဓိ အော်လိုက်မှ ထင်ပါရဲ့။

တကယ့် တကယ်မှာတော့ ဂန္ဓိလက်က ဦးအောင်ရဲ့ ပခုံးကို ဆွဲဆိတ်ပြီး အတင်းနှိုးနေမိတယ်။ ဂန္ဓိအသံ တိုးတိုးကလည်း တုန်

နေတယ်။

“ဦးအောင်၊ ဦးအောင်”

“အင်... ဘာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

“သူခိုး... သူခိုး၊ ဦးအောင်၊ ဒီထဲမှာ”

“ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

ကမူးရှူးထိုး ထထိုင်တဲ့ ဦးအောင်ကို ဂန္ဓီ အတင်း ဆွဲထားရ ပြန်တယ်။

“ဦးအောင်ကလည်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ်လည်း ဘာမှ လုပ် နိုင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ကျွန်မကြောက်လို့ ဦးအောင်ကိုနှိုးတာ”

ဦးအောင်က သနားစရာ ခဏ ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ...

“တို့ချည်းဆိုတော့လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အပျိုကြီးကို အိမ်ဆောက်ပေးမယ့် အမျိုးတွေကလည်း နက်ဖြန်မှ လာကြမှာတဲ့၊ ဒီနေ့ ရှိနေရင် ကောင်းမှာကွာ၊ အော်လိုက်ပြန်ရင်လည်း သူထွက်သွားချင်မှ သွားမှာ”

“အို... အော်လိုက်လို့ သူက ကျွန်မတို့ကို ဓားနဲ့ ထိုးသွားရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ခုချိန်ဆို သူလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ လျှောက်ယူနေပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“ကျွန်မတို့ ဓာတ်ဘူးလေး သူယူသွားပြီ”

“ဘာ... တကယ်လား”

ရေနွေးကြမ်း အင်မတန်ကြိုက်တဲ့ ဦးအောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရာက ရုတ်တရက်...

“ရေနွေးကြမ်း ဓာတ်ဘူးလေးတော့ ပြန်ပေးခဲ့ပါဗျို့... ကျွန်တော် တို့မှာ ဒီတစ်လုံးတည်း...”

“ဦးအောင်”

ဂန္ဓီက ဦးအောင် ပါးစပ်ဆီသို့ စမ်းပိတ်လိုက်တုန်း အပျိုကြီး

မမကြင်ရဲ့ ချောင်းဟန်သံ ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ပြိုင်နက် တွန်
လိုက်ကြတဲ့ ကြက်တွန်သံတွေ။

“ယူသွားပါပြီ ဦးအောင်ရယ်၊ ဒါ... လင်းကြက်တွေ တွန်တာ၊
ကျွန်မတို့ ဓာတ်ဘူးလေး သူ့ဆီ ပါသွားပြီ”

ဂန္တီအသံက ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ တိမ်ဝင်သွားတယ်။ ထုံးစံ
အတိုင်း ဂန္တီ ငိုတော့မယ်။

[၃]

ဝင်းလက်စူးရှနေတဲ့ မနက်ခင်း နေရောင်ခြည်အောက်မှာ ဂန္ဓိတို့ မမြင် အိမ်ရာကွက်လပ်ရဲ့ မီးဖိုမီးခိုးငွေ့တန်းလေးတွေ တလူလူ တက် နေတယ်။ မီးသွေးမီးဖိုလေးထဲကို တစမ်းစမ်းနဲ့ ထင်းရှူးဆီချောင်းလေး တွေ မီးရှို့မီးမွှေးနေတဲ့ မညိုစိမ့်ရဲ့ မီးခိုးငွေ့တန်း။

အလုပ်ရုံအစွန် မြေကွက်လပ်မှာ အုတ်ခဲဖိုခနောက်နဲ့ ရရာ ထင်းချောင်းတွေကို မီးမွှေးနေတဲ့ ဂန္ဓိရဲ့ မီးခိုးငွေ့တန်း။

ကိုဆန်းမောင်မိန်းမ မပိုရဲ့ ထင်းမီးဖိုမှာ အငွေ့တလူလူ ဆူပွက် နေတဲ့ ရေနွေးအိုးရဲ့ မီးခိုးငွေ့တန်း။

မမြင်အိမ်ရှင်မတွေ ကွက်လပ်ရဲ့ နေရာအသီးသီး မြေကြီးပေါ်က မမြင်အိမ်ရှင်မတွေရဲ့ မီးဖိုမီးခိုးငွေ့တန်းတွေ။

မီးခိုးငွေ့တန်းတွေကြားမှာ ဘလိုင်ကိုင်ဇာဖိုးကျော်ရဲ့ ဂစ်တာသံ က ရိုက်ခတ် လွင့်ပျံ့လို့နေတယ်။

“ဟောဒီကောင်လေး ဖိုးကျော်ဟာလေ၊ မနက်လင်းတာနဲ့ ဂစ်တာ ကိုကိုင်ပြီ။ သူများတွေ စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ၊ ဂန္ဓိရေ”

အပျိုကြီး မမကြင်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်က ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်လုပ်ရင်း ဂန္ဓိနားကို တောင်ငှေးလေးတစ်ချောင်းနဲ့ စမ်း ရောက်လာတယ်။

“ဂန္ထီလေး၊ ငါ့ကိုလည်း ထမင်းတစ်အိုး တည်ပေးနော်၊ ဟင်းတွေ တော့ရှိတယ်၊ ဒီပြောင်းခါနီးလေ မောင်လေးတို့ လာပို့သွားတာ၊ စားခါနီး ကလေးအတွက် ဟင်းလာယူ၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဂန္ထီဟုတ်ကဲ့သံက စိတ်မပါလက်မပါ။

“နေပါဦး ညည်းက ဓာတ်ဘူး၊ ငါက သောက်ရေခွက်နဲ့ ဖလား၊ မညှိစိမ့်တို့ကကော”

“ဒန်အိုးတစ်အိုး ပြောတာပဲ”

မမကြင်က ဂန္ထီနားမှာ စမ်းပြီး ထိုင်ချလိုက်ဟန်တူတယ်။ ဂန္ထီ နှာခေါင်းထဲမှာ သနပ်ခါးနဲ့ သင်းသင်းလေးကို ရတယ်။ ရေမွှေးနံ့လည်း ရတယ်။ အပျိုကြီးတို့ကတော့ အနံ့မပြယ်ပါပဲလား။

အေးပေါ့လေ အပျိုကြီးက ပိုက်ဆံရှိတာကိုး။ နေနိုင်တာပေါ့။ သူ့မှာ အလုပ်ရုံကရတဲ့ လခတစ်ရာနှစ်ဆယ်အပြင် အပြင်မှာနေတဲ့ သူ့ မောင်တွေက တစ်ခါလာရင် ငွေတစ်ရာ၊ နှစ်ရာ အမြဲပေးသွားကြတာ။ သူ့မှာ ပိုလျှံနေလို့ ငွေတိုးတောင် ချေးစားလို့ ရသေးတယ်။

ဂန္ထီတို့၊ မညှိစိမ့်တို့၊ မပိုတို့ဟာ သူ့ဖောက်သည်တွေပေါ့။ မမကြင် ကြွေး ကင်းတဲ့လူက ရှားသားပဲ။

“ဒီနေ့ညတော့ မပူပါနဲ့အေ၊ ငါ့မောင်တစ်ယောက်နဲ့ ငါ့တူမ လေးတစ်ယောက် ဒီနေ့လာကြမယ် ပြောတယ်။ မညှိစိမ့်ကလေးတွေ ‘ခေါင်းတွဲ’ တို့ မောင်နှမသုံးယောက်လည်း ဒီနေ့ရောက်ကြမယ်ဆို၊ သူ့အမျိုးတွေဆီက၊ မညှိစိမ့်ရေ... ဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ကလေးတွေ ပြန် ရောက်မလား”

အပျိုကြီးမမကြင်က နေကာမျက်မှန်အမည်းလေး တပင့်ပင့်နဲ့ လှမ်းမေးတယ်။ ထမင်းအိုးကို ယောက်မနဲ့ စမ်းမွှေနေတဲ့ မညှိစိမ့်က နားစွင့်တယ်။

“ရှန်၊ မမကြင်လား၊ ကလေးတွေ ဒီနေ့ ပြန်လာကြမယ် ပြော

တာပဲ။ ကျွန်မကတော့ ပြန်မလာစေချင်သေးဘူး။ ဒီမှာ စားရေး သောက် တာရော နေရာထိုင်ခင်းရော ကောင်းတာလည်း မဟုတ်နဲ့”

“အိုအေ... ပြန်လာပါစေ၊ တို့ဆီမှာ ညည်းသား ခေါင်းတွဲမရှိရင် ဘာမှ အလုပ်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ညကသာ ခေါင်းတွဲမရှိရင် ကျွန်မ အော်မှာ”

ဂန္တီက ထောက်ခံရင်း ဓာတ်ဘူးလေးကို သတိရမိပြန်တယ်။

မညိုစိမ့်သား၊ ဂန္တီတို့အားလုံးက ခေါင်းတွဲလေးလို့ ခေါ်တဲ့ လင်းလင်းကိုလည်း သတိရမိတယ်။ အင်မတန်အားကိုးရတဲ့ ကလေး လေး။ လင်းလင်းက မျက်စိမြင်တယ်လေ။ သူ့အောက် နှစ်ယောက် ကလည်း မြင်တယ်။

လင်းလင်းက ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီဆိုတော့ သွားတတ်၊ လာတတ်၊ ဝယ်တတ် ခြမ်းတတ်နေပြီ။ ပြောတတ်ဆိုတတ်တာကလည်း အလွန်။ မျက်စိမြင်ကျောင်းမှာကတည်းက ဂန္တီတို့တစ်တွေ အားလုံး သွားချင်တဲ့ နေရာကို သူက မညည်းမညူ လိုက်ပို့တတ်တယ်။ သူက ဂန္တီတို့ရဲ့ ခေါင်းတွဲလေးပေါ့။ သူက ရှေ့က၊ ဂန္တီတို့က နောက်က သူ့ကိုတွဲပြီး လိုက်ကြရတယ်။

“ခေါင်းတွဲ ဒီနှစ်ခြောက်တန်းနော် မညိုစိမ့်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆက်ထားဖို့ မကျိန်းသေပါဘူး ဂန္တီရယ်။ အမျိုးတွေကလည်း ထားမပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ အငယ်နှစ်ယောက်တော့ ကြံဖန်ဆက်ထားမယ်။ ခေါင်းတွဲတော့ နုတ်လိုက်တော့မယ် စိတ်ကူး တယ်”

ခေါင်းတွဲလေးက စာသိပ်တော်တာနော်။ တစ်နှစ်တစ်တန်း မကျ ရှာဘူး။ ဂန္တီတို့ကျောင်းကနေ မမြင်ဘဝနဲ့ ဘွဲ့ရသွားတဲ့သူတွေတောင် ရှိသေးတာ။ ခေါင်းတွဲက မျက်စိမြင်တာပဲ။ ကျောင်းဆက်ထားနိုင်ရင် အဲ့ဒီလူတွေထက်တောင် ဘွဲ့တွေ ပိုရလိမ့်ရဦးမယ်။

ဂန္တီသားလေးလည်း ခေါင်းတွဲလို စာတော်ပါ့မလား။ စာတော်

ပြန်ပေမဲ့လည်း ဂန္ဓိတို့က ကျောင်းထားနိုင်ဦးမှပါ။ အို... ဒီထက် အရေးကြီးတာက သားလေး မျက်စိခဏခဏ နာတတ်နေတာ ရှင်းရှင်းကြီး ပျောက်ဖို့ပါပဲ။

ဖအေရော၊ မအေရော မွေးကတည်းက မမြင်တာဆိုရင်တော့ သားသမီးပါ မမြင်ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။ ဂန္ဓိမွေးကတည်းက မမြင်တာ ပေမဲ့ ဦးအောင်က ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ။ ဆယ်နှစ်သားကျမှ မမြင်ဖြစ်ရတာ။ ဦးအောင်က ဂန္ဓိထက်တော့ ကံကောင်းပါတယ်။

ဆယ်နှစ်တိတိ ကမ္ဘာလောကကြီးဆိုတာကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးခွင့် ရခဲ့သေးတယ်လေ။

လူဆိုတာ ဦးအောင် တွေ့ဖူးတယ်။

အဖေဆိုတာ ဦးအောင် တွေ့ဖူးတယ်။

အမေဆိုတာ ဦးအောင် တွေ့ဖူးတယ်။

သစ်ပင်တွေ၊ ဝက်ကလေးတွေ၊ နွားတို့ ခွေးတို့ကိုလည်း ဦးအောင် တွေ့ဖူးတာပဲ။

မီးရထားတို့၊ ကားတို့၊ လေယာဉ်ပျံတို့ ဆိုတာတွေကိုသာ ဦးအောင် မမြင်ဖူးခဲ့တာ။

ဦးအောင်တို့ရွာက အင်မတန် ချောင်ကျလှတဲ့ မြေလတ်ပိုင်းက ရွာကလေးတစ်ရွာလေ။

ရွာနာမည်ကလည်း သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ ‘ဒယ်အိုးရွာ’ တဲ့။ ဦးအောင်ပြောတုန်းက ဂန္ဓိဖြင့် ရယ်လိုက်တာ။ ဆရာမက ဆူခံထိ တဲ့ထိ။ အားကစားကွင်းထဲမှာလေ။ ကျောင်းနှစ်ပတ်လည် အားကစားပွဲ အတွက် လေ့ကျင့်နေရင်းနဲ့ပေါ့။ ဂန္ဓိ မှတ်မိပါတယ်။

[၄]

“နင်က သံလုံးပစ်ပြိုင်မယ်၊ ဟုတ်လား ဂန္ဓီ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟာ၊ ငါ့တော့ နင်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

“အမယ်... ဘာဖြစ်လို့ မနိုင်ရမှာလဲ၊ ဆရာမက ကျွန်မ ပစ်တာ သိပ်ကောင်းတာတဲ့”

“နင်က ပိန်ပိန်လေးပဲ၊ အားမှ မရှိတာ”

“ဟား ဟား ရယ်ရတယ်ဟေ့၊ ရယ်ရတယ်”

အဲဒီမှာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အနေနဲ့ ဂန္ဓီတအား အော်ရယ်မိ တယ်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မ အပျိုပေါက် ဂန္ဓီ အတောမသတ်နိုင်အောင် တခစ်ခစ် ဖြစ်နေပြီးမှ....

“ဦးအောင်ဖြင့် မမြင်ရဘဲနဲ့၊ လူကိုများ ပိန်ပိန်လေးတဲ့”

“အို... ငါ သိတာပေါ့၊ နင့်အသံက သေးသေးစူးစူးလေး ဥစ္စာ၊ လူကလည်း ပိန်ပိန်လေးပဲ နေမှာ၊ နင် ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ပိန်ပိန် လေးပဲလေ၊ နင် ကျောင်းကို ရောက်လာတုန်းက ဆရာမတွေ ပြောတာ ငါ ကြားဖူးသားပဲ၊ ခု ရောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးက ပိန်လိုက်တာတဲ့”

“ဟင်... ဦးအောင် မှတ်မိတယ်”

“မှတ်မိတာပေါ့၊ နင် ရောက်လာတာ ရှစ်နှစ်သမီးမှာလေ”

ကြည့်စမ်း။ အပျိုပေါက် ဂန္ဓီရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ ခံစားလိုက်ရတယ်။ သူက ဂန္ဓီကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတာပဲ။ ဂန္ဓီကတော့ ဘာသိဘာသာပဲ။

ဂန္ဓီ ကျောင်းရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဦးအောင်တို့က ကျောင်းသားကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီလေ။

ဦးအောင် နာမည်နဲ့အသံကိုတော့ စာသင်ခန်းထဲမှာ ခဏခဏ ကြားဖူးတာပေါ့။ ဆယ်နှစ်သားထိ စာသင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဦးအောင်က 'မမြင်စာ' သင်တဲ့အခါမှာ မြန်မြန်တတ်လွယ်ပြီး စာတော်တော့ သိတာပေါ့။

ဦးအောင်ကို မမြင်စာ မူလတန်း အောင်ပြီးရင် အပြင်ကျောင်းမှာ ကျောင်းနေဖို့တောင် ပြောကြသေးတယ်။

ဒီလိုပဲ ကျောင်းက မမြင်စာ မူလတန်းအောင်ပြီး အပြင်ကျောင်းမှာ ငါးတန်းက စနေပြီး ဘွဲ့ရသွားတဲ့ လူတွေတောင် ရှိတာကိုး။

အပြင်ကျောင်းက စာကို မမြင်စာ ရေးနည်းနဲ့ပဲ လိုက်လိုရတယ်လေ။ စာမေးပွဲ ဖြေတဲ့အခါကျရင်တော့ ကျောင်းက 'စာရေး' ငှားပေးတယ်။ ကိုယ်က ပြောပြ၊ အဲဒီစာရေးက လိုက်ရေးပေးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစာရေးနဲ့ မတိုင်ပင်ရဘူး။ တိုင်ပင်လို့ မရအောင် ဆယ်တန်းစာဖြေမယ်ဆိုရင် ကိုးတန်းအဆင့် စာရေး ငှားပေးတယ်။ ကိုးတန်းဖြေမယ်ဆိုရင် ရှစ်တန်းအဆင့် စာရေးငှားပေးတယ်။

စာတော်ပေမယ့် ဦးအောင် အပြင်ကျောင်း မတက်ဖြစ်ဘူး။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီး အသက်မွေးသင်တန်းလည်း ပြီးရော၊ ကျောင်းကုန်ထုတ်သမ အသင်းမှာ အလုပ်ဝင်သွားတယ်။

ဂန္ဓီတို့နဲ့ အနေ ဝေးသွားတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂန္ဓီက မမြင်စာ အသည်းအသန် စသင်နေရတုန်း။ ဂန္ဓီလည်း မမြင်စာ မူလတန်းတော့ အောင်ပါတယ်။

မမြင်စာ ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂန္ဓီက စာဖျင်းပါတယ်။ စာသင်ရတာထက် အလှပြင်ရတာကို ပိုကြိုက်တယ်။

ဆံပင် ခဏခဏ ကောက်ချင်တယ်။

ကျောင်းက ဂန္ဓီတို့ကို ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးတဲ့ မျက်စိမြင်တဲ့ အဒေါ်ကြီးက ဂန္ဓီက လှတယ်တဲ့။ ဆံပင်ကောက်လေးနဲ့ လိုက်တယ်လို့ ပြောတာကိုး။

သူတို့က ပြောတယ်လေ၊ ဂန္ဓီက အသားဖြူဖြူ မျက်နှာလုံးလုံး လေးနဲ့၊ သွားကလေးတွေ သိပ်လှတာပဲတဲ့။ သွားကလေးတွေကို ခဏခဏ စမ်းကြည့်ရတာ အမော။ အမေ တစ်ခါခေါ်သွားပြီး ကောက် ပေးခဲ့တဲ့ ဆံပင်တွန့်တွန့်လေးတွေကိုလည်း စမ်းကြည့်ရတာ အမော။

အနေဆေးသွားလို့ ဂန္ဓီက မေ့နေခဲ့ပေမယ့် သူ့ကို မမေ့တဲ့ ဦးအောင် ကို ခဏချင်းအတွင်းမှာပဲ သူမြင်ချင်လာတယ်။ ဂန္ဓီကိုလည်း မြင်စေ ချင်လိုက်တာ။ ဆံပင်ကောက်ကလေးနဲ့ ဖြူဖြူလုံးလုံး သွားလှလှ ကောင် မလေးကိုလေ။

“ဦးအောင်က ဘာပြိုင်မှာလဲ”

“အပြေးနဲ့ သံလုံး”

“ဒီလိုဆို သံလုံးပစ် ကျွန်မကို သင်ပေးလေ”

“အေး... အေး”

“ဦးအောင်က ဘယ်အရပ်ကလဲဟင်”

“မြေလတ်ဘက်က ရွာကလေးတစ်ရွာပါ၊ သိပ်ချောင်ကျတာ”

“ဘာရွာတဲ့လဲ”

“ဒယ်အိုးရွာ”

“ဒယ်အိုးရွာ ဟုတ်လား၊ ဟား... ဟား”

ဒုတိယအကြိမ် ဂန္ဓီ အော်ရယ်မိတဲ့အခါမှာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း မှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ဆရာမ အော်တော့တာပဲ။

“ဂန္ဓီ... ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် အော်ရယ်နေရတာလဲ။ နင်သံလုံး ပစ်တာ ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့သေးဘူး၊ စကားပဲ ပြောနေတာ တွေ့တယ်၊ မောင်အောင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် လေ့ကျင့်၊ ဟိုဘက်မှာ

ယောက်ျားလေးတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီကိုသွား”

ဂန္ဓိတို့ဆရာမက ကရင် စပ်တယ်။ ဂန္ဓိတို့အပေါ်မှာလည်း စေတနာကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျောင်းမှာ မမြင်ကျောင်းသား ကျောင်းသူအချင်းချင်း ရည်းစားဖြစ်ကြမှာကိုလည်း အင်မတန် စိုးရိမ် တယ်။

ဆရာမက အမြဲပြောတယ်၊ နင်တို့ဘဝတွေနဲ့ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒုက္ခမရှာကြစမ်းပါနဲ့တဲ့။

ဂန္ဓိနဲ့ အိပ်ရာချင်းကပ်အိပ်ရတဲ့ အပျိုကြီးမမကြင်ကလည်း ဒီ လိုပဲ ပြောတာပဲ။

ဆရာမနဲ့ မမကြင်ပြောတဲ့ စကားမှန်ပါတယ်။ ဂန္ဓိနားထောင် မှာပါ။ ဦးအောင်နဲ့ စကားပြောပြီး ရယ်မိတာက ပျော်လို့ပါ။ ဦးအောင် က ခင်စရာ ကောင်းလို့ပါ။

“ဦးအောင် သွားပြီလား”

ဂန္ဓိ တိုးတိုးလေး မေးကြည့်လိုက်ပေမယ့် ဦးအောင် မသွားသေး မှန်း ဂန္ဓိသိတာပေါ့။ ဦးအောင်ရဲ့အနံ့ကို ဂန္ဓိ ကောင်းကောင်း မှတ်မိသွား ပြီလေ။ ဒါပေမဲ့လေ ဦးအောင်က ဂန္ဓိကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေ တယ်။

“ဦးအောင်ရှိတာ ကျွန်မ သိတယ်နော်၊ သံလုံးပစ် သင်ပေးမယ်ဆို ဦးအောင်”

ဦးအောင်က ရယ်တယ်။ ဦးအောင်ရယ်သံက နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်နော်။

“နင် တော်တော် လည်တာပဲ၊ မျက်စိသာမြင်ရင် နင်က လူတွေ ကို ရောင်းစားမှာ”

ဦးအောင်က ဂန္ဓိကို တစ်ချိန်လုံး လိုက်စ၊ နေတယ်။ ဦးအောင် စတာကိုလည်း ဂန္ဓိ သဘောကျနေမိတယ်။ သံလုံးပစ် လေ့ကျင့်ရင်း စကားတွေကို ရှာကြံပြီး အများကြီး ပြောနေမိတယ်။

“ဦးအောင်ကလည်း မွေးကတည်းက မမြင်တာလားဟင် ကျွန်မ လိုလေ”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ဆယ်နှစ်သားကျမှ လုံးလုံး ကွယ် သွားတာ၊ ရှစ်နှစ်သားမှာ မျက်လုံးတစ်လုံး စ၊ ပျက်တာပေါ့”

“ဦးအောင်က ကျွန်မထက် ကံကောင်းတာပေါ့၊ ဦးအောင် မျက်လုံးက ဘာဖြစ်လို့ ပျက်သွားရတာလဲ”

“ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်တာပေါ့ဟာ၊ တို့ရွာ က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာသင်ရင်းနဲ့ပေါ့၊ သူက ငါ့မျက်လုံးကို ကျောက်တံနဲ့ ထိုးပစ်လိုက်တာ၊ ငါကလည်း သူ့ကို ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ ခုတ်လိုက်တော့ ခေါင်းကွဲသွားတယ်”

“ဦးအောင်မျက်လုံးကြီး ပေါက်သွားရောလား”

“ပေါက်တော့ မပေါက်ဘူးဟာ၊ တအားနာနေပြီး မျက်လုံးကြီးက လောက်စာလုံးကြီး တင်ထားသလို ရောင်ကိုင်းလာတာပေါ့”

“လောက်စာလုံးကြီးဆိုတာ ဘာလဲ”

“ရွှံ့စေးနဲ့လုပ်တဲ့ အလုံးဝိုင်းဝိုင်းကိုပြောတာ၊ လေးခွပစ်ဖို့ သုံး တာပေါ့၊ ငါတို့ နွားကျောင်းသားတွေမှာ လောက်စာနဲ့လေးခွ အမြဲ ပါတယ်၊ နွားကျောင်းရင်း ဟိုပစ်ဒီပစ် ပစ်တာပဲ”

“ဦးအောင်က နွားကျောင်းသားလား”

“အေးပေါ့၊ ငါတို့တောမှာ ကိုယ့်အိမ်က နွား ကိုယ်ကျောင်း ရတာပဲ”

“နောက်ကျ ဦးအောင်မျက်လုံးက ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ”

“နောက်ကျ မျက်လုံးကို အရောင်ကြီးနဲ့ပဲ ငါ့အဖေအမေတွေက ဆေးမြီးတိုတွေ လျှောက်လိမ်း၊ လျှောက်ထည့်ပေးတယ်၊ ဆေးရုံတွေ ဘာတွေလည်း သွားရကောင်းမှန်း မသိပါဘူးဟာ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မျက်လုံးက အရောင် လျော့ပြီး မျက်လုံးအိမ်က ပိန်ဝင်သွားတယ်၊ မျက်ရည်တွေလည်း ခဏခဏ ကျတယ်၊ အဲဒါနဲ့ပဲ မျက်လုံးတစ်ဖက်က

လုံးလုံး မမြင်ရတော့ဘူး။”

“နောက်တစ်ဖက်ကို ကူးတာကျတော့လည်း သိပ်မြန်တာပဲဟ၊
ခြောက်လလောက်ပဲ ကြာမယ်၊ ကျန်တဲ့တစ်ဖက်က မျက်စိခဏခဏ
ကျိန်းပြီး မှုန်လာတယ်၊ မျက်ရည်တွေလည်း ကျပေါ့၊ ဒါနဲ့ ငါတို့အိမ်
က စာတွေ ဖတ်ရလို့များလား ဆိုပြီး ကျောင်းမနေခိုင်းတော့ဘူး၊
စာလည်း ရေးတတ် ဖတ်တတ်နေပြီလေ ဆိုပြီး ကျောင်း နုတ်လိုက်
တယ်။”

“ကျောင်းက ထွက်ပြီး အိမ်နွားတွေ ငါကျောင်းရတယ်၊ နွား
ကျောင်းရင်းနဲ့ မျက်လုံးက တဖြည်းဖြည်း ဆိုးလာတာ၊ မတိုက်သင့်
တာတွေ ဟိုဝင်တိုက် ဒီဝင်တိုက် ဖြစ်လာတယ်၊ နွားတွေ ဟိုထဲဒီထဲ
ဝင်ရင်လည်း မမြင်တော့ဘူး၊ အဲဒီကျမှ အိမ်က မဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး
နွားတစ်ကောင် ရောင်းပြီး မြို့ဆေးရုံကို လာတာ”

“ဒီရန်ကုန်ကိုလား”

“အေးပေါ့၊ ဆေးရုံမှာ တစ်နှစ်တောင်ကြာတယ်၊ မျက်လုံး ခွဲရ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရတော့ဘူးပေါ့ဟာ၊ ငါ ဒီကျောင်းကို ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ
လုံးလုံး ကွယ်နေပြီ၊ ဘာမှ မမြင်တော့ဘူး”

“ဦးအောင်က ဆေးရုံကနေ ဒီကို တန်းလာတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မျက်စိ မရတော့ဘူးဆိုတာ သိကတည်းက
ဆရာဝန်ကြီးက ပြောတာ၊ မျက်မမြင်ကျောင်းကို သွားပို့၊ ပိုက်ဆံ ပေးစရာ
မလိုဘူး၊ ထမင်းကျွေးမယ်၊ အဝတ်ဆင်မယ်၊ သုံးဖို့ခွဲဖို့ အိမ်က နည်းနည်း
ပါးပါး ထောက်ရမယ်ပေါ့၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာလည်း
တတ်မယ်၊ မျက်မမြင်စာလည်း တတ်မယ်၊ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အထိ
ကျောင်းမှာနေလို့ရတယ်၊ အစုံပဲ ပြောပြတယ်။ ငါ့အမေက မထား
ခဲ့ချင်ဘူး၊ ငါလည်း မနေချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အစ်ကိုကြီး အမေကို
ပြောတာ ငါကြားလိုက်ကတည်းက အိမ်ပြန်မလိုက်ချင်တော့ဘူး၊
ဒီကောင့်ကို အိမ်ပြန်မခေါ်ပါနဲ့ အမေ၊ ဒီကောင် အကန်းဖြစ်သွားပြီ။”

ရှက်စရာကြီးတဲ့၊ ငါပြန်မလိုက်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တာ နဲ့ ကျောင်းမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ မပြန်ရအောင် လုပ် လိုက်တာပေါ့”

“ဦးအောင်အိမ်က လိုက်မလာဘူးလား”

“မလာဘူး”

ဦးအောင် သနားပါတယ်နော်။ ဂန္တီအမေကတော့ ဦးအောင်တို့ အမေလိုမဟုတ်လို့ တော်သေးတာပေါ့။ အမေက ဂန္တီကို သိပ်ချစ်တာ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ကျောင်းကို လာတယ်။ မုန့်တွေလည်း ဝယ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂန္တီရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေတဲ့ အားငယ်စိတ်ကတော့ ဘယ် တော့မှ ပျောက်မသွားပါဘူး။ သူများတွေလို မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့စိတ်ရယ်။ အမြဲတစ်ခုခုလိုနေတဲ့ စိတ်ရယ်။

ဦးအောင်လည်း ဂန္တီလိုစိတ်မျိုးတွေ ရှိမှာပဲ။ သူက ယောက်ျား ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ သတ္တိပိုကောင်းတာပေါ့။

“ဂန္တီ၊ နင် ဘယ်တော့ ကျောင်းဆင်းရမှာလဲ”

“နောက်နှစ်နှစ်နေရင်ပေါ့၊ အခု ကျွန်မ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လေ”

“နင် အိမ်ပြန်နေမှာပေါ့၊ အလုပ်မဝင်ဘူးလား”

“ရရင်တော့ ဝင်မှာပေါ့၊ အမေကတော့ မဝင်စေချင်ဘူး၊ အိမ်ပဲ ပြန်နေရမယ်တဲ့၊ ကျွန်မကတော့ မပြန်ချင်ပါဘူး၊ အိမ်မှာ ကျွန်မအစ်မ က အိမ်ထောင်ကျပြီ၊ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ဘာနဲ့ ကျွန်မ မနေချင်ဘူး၊ ကျွန်မ အစ်မ အနေနဲ့လည်း ရှက်ချင် ရှက်မှာပေါ့၊ ဦးအောင် အစ်ကိုလိုလေ”

“.....”

“အင်း... ဦးအောင်က ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ်မြင်ဖူးမှာပေါ့နော်”

“အေးပေါ့”

“ဘယ်လိုနေလဲ၊ ဦးအောင် လှလား”

“ဟာ... နင်ကလည်း၊ ဘယ်သိမလဲ၊ သိပ်လည်း မမှတ်မိတော့ ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်လေးက ဥစ္စာ၊ နင် တော်တော် အမေးအမြန်းထူတာ ပဲ

ဂန္ဓိ၊ နှင့်အမေကိုလည်း ဒီလိုပဲ မေးနေတာပဲလား”

“မေးတာပေါ့၊ ငယ်ငယ်လေးတုန်းကဆို သိချင်တာတွေ အမေ့ကို အကုန်မေးတာပဲ၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းကလေ... အမေ ခဏခဏ ပြောတဲ့စကားတစ်ခု ရှိတယ်၊ ‘ပြုံးတယ်’ ဆိုတဲ့ စကား၊ အမေ ဆေးရုံက ပြန်လာရင် ဘယ်ဆရာဝန်ကြီးက ဘယ်လို သဘောကောင်းတာ၊ ပြုံးနေတာပဲတို့၊ ဆရာမလေးမျက်နှာက အမြဲ ပြုံးနေတာတို့၊ ဘယ်လူနာ အမျိုးသမီးလေးရဲ့ အပြုံးကဖြင့် သိပ်လှတာတို့၊ ကျွန်မ အမြဲ ကြားနေရတယ်။”

“အမေ ပြုံးတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ အပြုံးဆိုတာ ဘာလဲလို့ ကျွန်မ မေးတော့ အမေက ရုတ်တရက် မဖြေဘူး၊ ပြီးတော့မှ ပြုံးတယ်ဆိုတာ ရယ်တာပေါ့ သမီးရယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အသံထွက်အောင် ရယ်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေအေ တဲ့၊ ငါ့သမီး ညည်းလည်း စကားပြောရင် ပြုံးပြုံး ပြောတတ်တာပဲတဲ့၊ ကျွန်မလေ ကျွန်မစကားပြောရင် ပါးစပ်ကို ခဏခဏ စမ်းကြည့်မိတယ်၊ ပြုံးတဲ့ လူဟာ လှသလား ဦးအောင်”

“လှတာပေါ့”

“ကျွန်မ ခုပြုံးနေမှာပဲနော်”

ဦးအောင်က ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ငြိမ်သက်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ တိုးတိုးလေး...။

နင် ပြုံးတာကို ငါကြည့်ချင်လိုက်တာတဲ့...။

[၅]

မမြင်ရတဲ့ မီးဖိုမီးခိုးငွေ့တန်းတွေကို ငေးကြည့်ရင်း မမြင်ရတဲ့ အပြုံးကို ဂန္ဓီ အလှဆုံးပြုံးထားတယ်။ လက်တစ်ဖက်က ယောက်မနဲ့ ထမင်းအိုးကို အဆက်မပြတ်မွှေရင်း ဒီခဏမှာ သောကဒုက္ခတွေကို ဂန္ဓီ အကုန်မေ့တယ်။ အဲဒီ အားကစားပွဲလည်း ပြီးရော ဦးအောင်က ဂန္ဓီကို စာပေးတော့တာပဲလေ။

“ဟဲ့ ဂန္ဓီ နင့်ထမင်းအိုးကြီးက မငဲ့သေးဘူးလား၊ ငါ အနံ့ရတာ ကြာလှပြီ”

အို... ဒီအပျိုကြီးကလည်း တစ်မှောင့်ပဲ။

“ငဲ့တော့မှာပါ မကြင်ရဲ့ နည်းနည်းလိုသေးလို့”

ယောက်မပေါ်က ဆန်စေ့လေးတွေကို ဂန္ဓီလက်နဲ့ စမ်းကြည့်တယ်။ ပါးစပ်နဲ့ ဝါးကြည့်တယ်။ ဆန်တွေက နံလိုက်တာ၊ ဒါတောင် ဂန္ဓီတို့သားအမိ သားအဖသုံးယောက်က တစ်နပ်သုံးလုံးချက်။

အင်း... အနေတော်ပြီ ငဲ့မှပါ။ အုတ်ခဲသုံးခဲချပြီး အဆင်သင့် လုပ်ထားတဲ့ ထမင်းရည် မြေအိုးလေးကို ဂန္ဓီစမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ထမင်းအိုးကို ဖုံး၊ လက်နှီးနဲ့ အသာ မပြုံး အုတ်ခဲသုံးဆင့်ပေါ်ကို ရောက်အောင် ချလိုက်တယ်။ ချပြီးတော့မှ စောင်းငဲ့တယ်။

ဒီသုံးလုံးချက် ထမင်းအိုးက ထမင်းရည်နဲ့ မြေအိုးလေးနဲ့က

အကိုက်ပဲ။ ဦးအောင်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်ရဲ့ မနက်ခင်း အာဟာရ
လေ။

“မောင်အောင်တို့ ရဲထွန်းအောင်တို့ရော ဘယ်သွားလဲ၊ အသံ
မကြားပါလား”

“မချိုတို့ဘက် သွားလည်ကြတယ်၊ မချိုတို့က ဒီနေ့ အိမ်စ
ဆောက်မှာတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ တယ်မြန်ပါလား မချိုတို့က”

“မချိုတို့ မောင်နှမတစ်တွေက တောင့်တာကိုး မမကြင်ရယ်၊
မြန်နိုင်တာပေါ့”

“မချိုကတော့ ကံကောင်းပါတယ်၊ သားသမီးဒုက္ခလည်း သူ
မပူရဘူး၊ အစ်မလုပ်တဲ့သူက ခေါ်သွားတော့ သူ့မှာ အေးလို့၊ ကလေး
လည်း သူ သိပ်မချစ်ပါဘူး၊ သူချစ်တာက ကိုထွေးပဲ”

ကြည့်လေ၊ အပျိုကြီးကတော့ ကိုယ်ချင်းမစာ ပြောလိမ့်မယ်။
ကိုယ့်ယောက်ျားပဲ ကိုယ်ချစ်တာပေါ့။ ချစ်လို့ပဲ ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေ
တွေနဲ့တောင် ယူခဲ့ကြတဲ့ ဥစ္စာ။

မချို သူ့ ကိုထွေးကို ချစ်သလို ဂန္ဓိလည်း ဦးအောင်ကို ချစ်တာ
ပေါ့။ ဒါကြောင့် စွန့်စားခဲ့တာပေါ့။ အမေ သဘောမတူတဲ့ကြားက၊
အတင်းအကျပ်တားဆီးထားတဲ့ ကြားထဲက ဦးအောင်ကို ကြိုက်ပစ်
လိုက်တာပေါ့။

ဦးအောင်က စာနှစ်စောင်ပဲ ပေးရသေးတယ်။ ပြန်ကြိုက်လိုက်
တာပဲ။ စာကို ဦးအောင်က ထမင်းချက်မိန်းမကြီးကို ပေးခိုင်းတာ။ အဲဒီ
အဒေါ်ကြီးကလည်း ဂန္ဓိနဲ့ဦးအောင်ကို ခင်လို့သာ။ ဆရာ ဆရာမတွေ
သိရင် သူ ပြဿနာတက်မှာ။

ဦးအောင်စာက မျက်မမြင်စာနဲ့ ရေးထားတာပေါ့။ ဦးအောင်က
ပေးတယ်ဆိုကတည်းက ရည်းစားစာမှန်း ဂန္ဓိသိပါတယ်။ ဂန္ဓိက
စာလည်းဖျင်း၊ ဖတ်ဖို့ နေရာကလည်း မလွယ်နဲ့ မဖတ်ဘဲ နေလိုတော့

ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာကို ဂန္တီ ဖတ်ချင်တယ်။ ဦးအောင် ဘာတွေ ရေးထားသလဲဆိုတာ ဂန္တီ သိချင်တာပေါ့။ သိပ်သိချင်တာပေါ့။ မျက်စိ မြင်တဲ့သူတွေဆို ရည်းစားစာကို အိမ်သာထဲမှာ ခိုးဖတ်သတဲ့။

ဂန္တီတို့ မျက်မမြင်စာက အိမ်သာထဲမှာ ခိုးဖတ်လို့မှ မရတာ။ စာရွက်ကို သေချာဖြန့်တင်ပြီး စာရွက်ပေါ်က အဖုလေးတွေကို စမ်း ဖတ်ရတာ။ ဂန္တီလို စာဖျင်းတဲ့သူဆို စိမ်ပြေနေပြေအကြာကြီး စမ်းရတာ ပေါ့။

ဂန္တီတို့ မျက်မမြင်စာက သီးသန့်စာရွက်နဲ့မှ ရေးလို့ ရတာ။ သီးသန့်စာရွက်ကို စာရေးဘောင်မှာ ကလစ်နဲ့ ထိန်းထားတယ်။

ဂန္တီတို့က မျဉ်းတံလို့ခေါ်တဲ့ သင်္ကေတပေတံကြားထဲကို စာရွက် သွင်းရတယ်။

မျဉ်းတံမှာ အပေါက်လေးတွေ ပါတယ်။ မျဉ်းတံတစ်ခုမှာ မျဉ်း ကြောင်းလေးကြောင်းပါတယ်။

မျဉ်းကြောင်းတစ်ကြောင်းမှာ အပေါက်အကွက်လေး ၃၇ ကွက် ပါတယ်။

အဲဒီ အကွက်အပေါက်လေးတွေ ကြားထဲကို 'ထောက်စူး' လေးနဲ့ ထောက်ပြီး ရေးရတာ။

လေးကြောင်း ရေးပြီးရင် မျဉ်းတံကို စာရွက်အောက်ဘက် ရွှေ့ ပြီး နောက်ထပ် ရေးလို့ရတယ်။

အပေါက်လေးတွေထဲကို ထောက်စူးနဲ့ ထောက်ရေးပြီး စာရွက်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ရတယ်။ တစ်ဖက်မှာ ထောက်စူးရာ အဖုလေးတွေ ဖြစ်လာတယ်။

အဲဒီအဖုလေးတွေကို လက်ညှိုးနှစ်ဖက်နဲ့ပဲ စမ်းဖတ်ရတယ်။ လက်ညှိုးဟာ လက်ချောင်းအားလုံးထဲမှာ ခံစားမှုကို အသိဆုံးမို့လို့တဲ့။

လက်ညှိုးမှာတောင်မှ လက်ညှိုးရဲ့ ပထမအဆစ်ဟာ ခံစားမှု အသိဆုံးတဲ့။ ဒါကြောင့် ဂန္တီတို့ စသင်ရတဲ့ အခြေခံအပေါက်ကလေး

ခြောက်ပေါက်ကို လက်ညှိုးရဲ့ ပထမအဆစ်နဲ့ အံ့ကိုက်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားတယ်။

အပေါက်ကလေး ခြောက်ပေါက်က အပေါ်ဆုံးမှာ နှစ်ပေါက်၊ အလယ်မှာ နှစ်ပေါက်၊ အောက်မှာ နှစ်ပေါက်ဖောက်ထားတယ်။ အထက်အောက် အတန်းလေး သုံးတန်းပေါ့။

ဒီခြောက်ပေါက်ကို စမ်းတတ်ပြီဆိုမှ အကွရာတွေကို စသင်တယ်။ ကကြီး၊ ခခွေးတို့ အေဘီစီတို့ပေါ့။

အကွရာတွေ သင်တဲ့အခါမှာ အဲဒီအပေါက်ခြောက်ပေါက်ကိုပဲ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ လှည့်ပြီး သင်တယ်။

အဖုကလေး ရှစ်ဖုနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ 'ချစ်' ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးကို ဂန္ဓီ ခဏခဏ စမ်းဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျောင်းစာအုပ်တွေကြားမှာ ဝှက်ပြီး ဖတ်ရတဲ့ ဦးအောင်ရဲ့ စာထဲက 'ခ' ဆိုတဲ့ အဖုလေးနှစ်ဖု၊ 'စ' ဆိုတဲ့ အဖုလေးသုံးဖု၊ 'ယပင့်' ဆိုတဲ့ အဖုလေး နှစ်ခု၊ အသတ်ဆိုတဲ့ အဖုလေး တစ်ဖု တို့ပါတဲ့ 'ချစ်' ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးကို ရင်တခုန်ခုန် စမ်းဖတ်ရတာလောက် အရသာ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။

ဂန္ဓီတို့ ရည်းစားသက်က လေးနှစ်။ ကျောင်းမှာ နှစ်နှစ်။ ဂန္ဓီ အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ အိမ်မှာ နှစ်နှစ်။

ရည်းစားသက် လေးနှစ်မှာ နှစ်ခါပဲ ချိန်းတွေ့ဖူးတယ်။ ကျောင်းမှာတုန်းက တစ်ခါ၊ အိမ်မှာ တစ်ခါ၊ ကျောင်းကနေ စနေ တနင်္ဂနွေကျရင် ဂန္ဓီ အမေ့ဆီ ပြန်တယ်လေ။ တနင်္ဂနွေနေ့ ကျောင်းအပြန်မှာ စောစောပြန်ပြီး ဦးအောင်နဲ့ ချိန်းတွေ့တာပေါ့။

ဦးအောင်က ကျောင်းလမ်းထိပ် ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်က စောင့်နေတယ်လေ။

ဂန္ဓီက အဲဒီနေ့ အမေ့ကို လိုက်မပို့ခိုင်းဘဲ ဇွတ်ထားပစ်ခဲ့တယ်။ ကားပေါ် ထိုင်လိုက်သွားပြီး ကျောင်းမှတ်တိုင်ကျ ဂန္ဓီ ဆင်းတတ်ပါ

တယ်ပေါ့။ အမေက ဘတ်စ်ကား စပယ်ယာကို အထပ်ထပ်မှာလို့...။

သူ့သမီး 'မမြင်မ' အခြေအနေပျက်နေတာလည်း မရိပ်မိဘူး။

ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား အလှပြင်ဖြယ်သထားတဲ့ ဒီနေ့မနက်မှ ဇွတ်ပူဆာ ပြီး ကောက်ထားတဲ့ ဆံပင်ကောက် အသစ်ကျပ်ချွတ်နဲ့ သမီးကို ဘာမှ မရိပ်မိဘူး။

ဂန္တီလေ အဲဒီနေ့က တကယ့်ကို အလှတွေ လျှောက်ပြင်တာ။

ဦးအောင်စိတ်နဲ့လေ။

ဂန္တီအလှပြင်ထားတာတွေကို ဦးအောင် မမြင်ရဘူးဆိုတာကို ဂန္တီ မေ့ထားတယ်။ ဂန္တီ သိပ်လှချင်နေတာပဲ သိတယ်။ ဦးအောင်နဲ့ တွေ့တဲ့ အခါ ဂန္တီ လှနေစေချင်တယ်။

တကယ် ဦးအောင်နဲ့တွေ့တော့ ဂန္တီ ဝမ်းနည်းလိုက်ရတာ။

ဦးအောင်က ဂန္တီ ဘယ်လောက်လှနေနေ ဂန္တီကို မမြင်ရလို့လေ...။

နောက်လည်း ဂန္တီကို ဘယ်တော့မှ မြင်ရမှာမဟုတ်လို့လေ...။

[၆]

လေတဟူးဟူးတိုက်နေတဲ့ ဘတ်စ်ကားပြတင်းပေါက်ဘေးက
အမှောင်ထုဆီကို ငေးကြည့်ရင်း အဲဒီတုန်းက ဂန္ဓိလေ ရင်တွေ တုန်
ပြီး ပျော်နေမိတာ အရမ်းပဲ။

ဦးအောင်အသံကို ဂန္ဓိ မကြားရတာ ကြာပြီနော်။ ကားဂိတ်မှာ
ဦးအောင် တကယ်စောင့်နေမှာလား။ စောင့်မနေရင်တော့ အပြတ်ပဲသာ
မှတ်။

ဒီမှာ အမေ့ကို အတင်းပြောပြီး ဆံပင်အသစ် ကောက်လာရတာ။
အစ်မရဲ့ နှုတ်ခမ်းနီကိုလည်း အဆဲအဆိုခံပြီး ဆိုးခဲ့ရသေးတာ။

နီတယ်ဆိုတာ ဂန္ဓိဘာမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ ဂန္ဓိ သိတာက
လှချင်တာပေါ့။

ဂန္ဓိငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အမေ့ကို မေးဖူးတယ်။ ဆေးရုံက
အကြောင်းတွေ အမေပြောရင်း ခဏခဏ ပါလာတဲ့ စကားတစ်ခုက
'သွေး' ဆိုတဲ့ စကား။

သွေးတွေ မြင်မကောင်းဘူးတဲ့။ သွေးတွေ သွန်လိုတဲ့။ သွေးတွေ
ကို ရဲနေတာပဲတဲ့။

အမေ သွေးဆိုတာ ဘာလဲလို့ ဂန္ဓိ မေးတော့ သွေးဆိုတာ အနီ
ရောင် အရည်တွေတဲ့။ လူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုကို ထိမိရင်

သွေးဆိုတာ ထွက်တယ်။ ညည်း ဟိုတစ်ခါ ဓားနဲ့ လက်ကို ခိုက်မိတုန်းက သွေးထွက်တယ်လေတဲ့။

အနီရောင်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကိုတော့ အမေ ရှင်းမပြတတ်တော့ဘူး။

ပြီးတော့ အမေဂန္ဓိတို့မောင်နှမတွေကို စိတ်ဆိုးရင် ပြောတတ်တဲ့ ငါ့မယ် နင်တို့လုပ်ကျွေးရတာ သူတစ်ပါးသွေးပေါ်တဲ့ အဝတ်တွေကို တောင် မရွံ့မရှာ လျှော်ရတယ်၊ ရိုးရိုးအဝတ်က တစ်မတ်၊ အဲဒါက ငါးမူးဆိုတော့ ပိုက်ဆံပိုရပြီး နင်တို့ ပိုပြီး စားနိုင်သောက်နိုင်လို့ဟဲ့တဲ့။ အမေ ဘာလဲလို့ ဂန္ဓိမေးရင်တော့ ညည်းကြီးလာရင် သိလိမ့်မယ်တဲ့။

ဂန္ဓိ အခု သိပါပြီ။ အမေကိုလည်း သိပ်သနားမိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမေ အဲလို ရှာဖွေထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ အခုပဲ ရည်းစားအတွက် ဂန္ဓိ ဆံပင်ကောက်ခဲ့တယ်နော်၊ အဲဒါ ဦးအောင်ကြောင့်ပေါ့ သိရဲ့လား။

အရေးထဲ လေကလည်း တိုက်လိုက်တာ။ နဖူးပေါ်မှာ တလွင့်လွင့် ဖြစ်နေတဲ့ ဆံပင်အကောက်လေးတွေ ပုံပျက်သွားပြီလားဆိုပြီး ဂန္ဓိ လက်နဲ့ ဖိထားတယ်။

ကိုယ်က မဟုတ်တာ လုပ်ထားတဲ့သူဆိုတော့ ကျောင်းမှတ်တိုင် ရောက်လို့ ကားပေါ်က ဆင်းခါနီးမှာ စပယ်ယာကို ကျွန်မ အမေရော လို့ မေးရသေးတယ်။ စပယ်ယာက ခင်ဗျား အမေမှ မပါဘဲ သူနေခဲ့တယ်ဆိုမှ စိတ်အေးသွားတယ်။ ဂန္ဓိကို မယုံသင်္ကာဖြစ်ပြီး တိတ်တိတ်ကလေး အမေလိုက်လာမှာစိုးလို့ပေါ့။

မှတ်တိုင်မှာ ဂန္ဓိဆင်းလိုက်တာနဲ့ လူတစ်ယောက်အသံကြားရတယ်။ ဟေ့ မောင်အောင်လာပြီ ထင်တယ်ကွတဲ့။ ဒါ ဦးအောင်သူငယ်ချင်း မြင်တဲ့လူ တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။

အမေ မပါဘူးဆိုတာ ဦးအောင်သိအောင် ဂန္ဓိက ဦးအောင်လို့ ခေါ်လိုက်တယ်။ ဦးအောင်က ဂန္ဓိလာပြီလားဆိုပြီး အသံပြန်ပေးတယ်။

အဲဒီကနေ ဂန္ဓိတို့နှစ်ယောက် မြို့ထဲသွားတဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ်

တက်လိုက်ခဲ့ကြပြီး ဘတ်စ်ကား ဂိတ်ဆုံးအထိ လိုက်သွားကြတယ်။
 လမ်းမှာ စကားတွေ ပြောကြတာပေါ့။ ဘတ်စ်ကား နှစ်ယောက်
 ထိုင်ခုံလေးပေါ်မှာ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်ရင်းနဲ့လေ။
 ဘတ်စ်ကားဂိတ်ဆုံး ရောက်တော့လည်း အဲဒီကားပေါ်က မဆင်း
 ဘဲ အဲဒီကားပြန်ထွက်တော့မှ ပြန်လိုက်ကြတယ်။ ဂန္တီတို့ကို ကားသမား
 တွေက ပြောင်ကြတယ်။ အချစ်မှာ မျက်စိမပါဘူးတို့ ဘာတို့ပေါ့။
 အပြန်လမ်းမှာ ဂန္တီကို အမေက အိမ်ထောင်မပြုစေချင်ဘူး ဆိုတဲ့
 အကြောင်း ဦးအောင်ကို ပြောပြတော့ ဦးအောင်က ဘယ်ရမလဲ၊ နင့်အမေ
 သဘောမတူရင် ငါ ခိုးယူမှာပေါ့တဲ့လေ။
 ဦးအောင်ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဦးအောင်နောက်
 ကို ဂန္တီ တကယ်ခိုးရာလိုက်ခဲ့ရတာပဲ။

[၇]

ခိုးရာလိုက်တဲ့နေ့ကလောက် စိတ်လှုပ်ရှားရတာ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဝမ်းနည်းအားငယ် ဖြစ်ရတာတော့ ရှိနိုင်မယ် မထင်တော့ပါဘူး။

ဦးအောင်က နေ့လယ်နှစ်နာရီမှာ ဂန္ဓီတို့ လမ်းထိပ်ကနေ စောင့်နေမယ်၊ မြင်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ပါမယ်။ ကားနဲ့စောင့်နေမယ်တဲ့။

အမေ ဆေးရုံကို ထွက်သွားပြီးကတည်းက ဂန္ဓီ လုပ်ငန်းစတော့တာပဲ။ ထမင်းဟင်းချက်နေတဲ့ အစ်မလုပ်တဲ့သူ အသံကို နားထောင်ပြီး အခန်းထဲမှာ ဂန္ဓီအင်္ကျီနှစ်ထည် ထဘီနှစ်ထည်ကို အိတ်ကလေးနဲ့ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ ပလတ်စတစ်ဘီးလေးတစ်ချောင်းနဲ့ အစ်မရဲ့ မိတ်ကပ်ဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနီဘူးကို ထည့်တယ်။

အိတ်ကလေးကို ဂန္ဓီခေါင်းအုံးအောက်ထဲ ဝှက်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်ထိုင်တယ်။

ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဘယ်လိုနေမှန်း မသိဘူး၊ အစ်မအသံကိုပဲ နားစွင့်နေရတယ်။ အစ်မအခန်းထဲဝင်မှာကို ဂန္ဓီတအား ကြောက်နေမိတယ်။

နေ့လယ်ရောက်ပြီး ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ အစ်မ မြန်မြန်အိပ်ပါစေဆိုတာကိုပဲ ဆုတောင်းနေရတယ်။ အစ်မက ဂန္ဓီလို့ ခေါ်တိုင်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။

ဂန္ထီ ထမင်းလည်း မစားနိုင်ဘူး။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ထမင်းစား ပြီးတာနဲ့ အိမ်ရှေ့ ကပြင်လေးမှာ အစ်မရဲ့ ခေါင်းအုံးချသံကို ကြားရ တယ်။ ရုပ်ပြစာအုပ်လှန်တဲ့ အသံ ကြားရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခေါင်းရင်းအိမ် ရေဒီယိုက ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတဲ့ အသံ ကြားလိုက်ရတယ်။

အို... ဂန္ထီ ရင်တွေ တအား ပူလာတာပဲ။ ဦးအောင် စောင့်နေ တော့မယ်။ ဂန္ထီ ဘယ်လို ထွက်ရမလဲ၊ အစ်မ အိပ်မှ ဂန္ထီထွက်လို့ရမှာ။

အစ်မလို့ ဂန္ထီခေါ်ကြည့်လိုက်တိုင်း အစ်မက ဘာလဲ... ဘာလဲနဲ့။ ခဏခဏလည်း မခေါ်ရဲဘူးလေ။

အဲဒီခဏအတွင်းမှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဂန္ထီဝမ်းနည်းလာမိတယ်။ အစ်မ ခိုးရာလိုက်ပြေးတုန်းကဆို ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲနော်၊ အမေနဲ့ အစ်ကိုတွေကြားကနေ အသာလေးထွက်လိုက်သွားတာပဲ။

သူကတော့ အကောင်းကိုး။ ဘယ်နေရာ ထွက်သွားသွား ရနေ တာပဲ။ ဘယ်သူမှလည်း လိုက်ပို့စရာ မလိုဘူး၊ လိုက်ကြည့်စရာ မလို ဘူး။

ဂန္ထီတို့ဟာ လူကောင်းတွေထက် ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ပန်း ရှုံးနေတာပဲ။

အဲဒီနေ့ကျမှ အစ်မကလည်း မအိပ်နိုင်ဘူး။ အကြာကြီးပဲ။ ဂန္ထီ ကိုတောင် စကားတွေပြောနေသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂန္ထီက ရင်တွေ ပူပြီး ငိုချင်နေပြီ။ ဦးအောင် ပြန်သွားပြီဆိုပြီးတော့ပေါ့။

အစ်မအိပ်ပျော်သွားတဲ့အချိန်မှာ ရေဒီယိုသိမ်းပြီး။ တစ်နာရီခွဲ နေပြီ။ အစ်မဆီက အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းကို ကြားနေရတာတောင်မှ ဂန္ထီ ကြောက်ကြောက်ရယ်။

ကိုယ်မှ မမြင်ရတာလေ။ ဂန္ထီကို မသင်္ကာလို့များ အစ်မ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေသလားမှ မသိတာ။ ဘယ်ပြောလို့ ရမလဲ။ အစ်မ ... အစ်မလို့ ခေါ်တာကို မထူးဘဲ ငြိမ်နေပြီး မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့

ဂန္ဓိကို ကြည့်ချင်နေမှာပေါ့။ ဂန္ဓိက မမြင်ရတဲ့သူလေ။ ဘာသိမှာလဲ။
အသံမကြားအောင် အိတ်ကလေးကို တိတ်တိတ်ကလေး အခန်း
ထဲ ဝင်ယူပြီး ထွက်လာတဲ့အထိ ဂန္ဓိလို့ ခေါ်လိုက်မယ့် အစ်မအသံကို
ဂန္ဓိ နားစွင့်နေမိတယ်။ ကြောက်စိတ်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်ယင်
နေတာပဲ။

တကယ်လို့ လမ်းထိပ်မှာ ဦးအောင် မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဂန္ဓိ
အိမ်ပြန်လာမှာ။ အဲဒီအခါ အစ်မက မေးရင် ဂန္ဓိ ဘယ်လိုပြောမလဲ။
ကားသံ၊ လူသံ၊ သီချင်းဖွင့်သံတွေ ဆူညံနေတဲ့လမ်းထိပ်ကို
ရောက်တော့ ဂန္ဓိနားကို လူတစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ မဂန္ဓိလား
တဲ့...။ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေတာ ကြာလှပြီတဲ့...။

“ဦးအောင်ရော၊ ဦးအောင်”

ဂန္ဓိ ပျာပျာသလဲ မေးတော့ အဲဒီလူက ကိုအောင် ရှိပါတယ်။
ကားထဲမှာ၊ လာ လာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့တဲ့ ဂန္ဓိလက်ကို အဲဒီလူက
အသာဆွဲပြီး ခေါ်သွားတယ်။

ကားစက်နှိုးသံ ကြားနေရတဲ့နေရာရောက်တော့ ကိုအောင်အသံ
လေး ဘာလေး ပေးဦးဗျ၊ ခင်ဗျား အမျိုးသမီး စိုးရိမ်နေတယ်လို့ ရယ်
ပြီး ပြောတယ်။

အဲဒီကျမှ ဂန္ဓိ ဦးအောင်အသံကို ကြားရတယ်။ ဂန္ဓိ နင် မလာ
တော့ဘူးလားလို့တဲ့လေ။

ဂန္ဓိကို လာခိုးတဲ့ ကားလေးက လေးဘီးကားလို့ ဦးအောင်ပြော
တယ်။ လေးဘီးကားလေးနဲ့ ဂန္ဓိနဲ့ ဦးအောင်ကို ကီလီကားဂိတ်ကို
လိုက်ပို့ကြတယ်။

ကီလီမှာ ဦးအောင်တို့ မြို့လေးကို သွားတဲ့ ကားလက်မှတ်နှစ်
စောင် ဝယ်ပြီး ဂန္ဓိတို့ လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဦးအောင်က သူ ဘယ်တော့မှ
မပြန်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သူ့မိဘတွေဆီ ပြေးတာလေ။

ဦးအောင်တို့ရွာမှာ ဂန္ဓိတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကြတယ်။ ဦးအောင်တို့

အိမ်မှာပေါ့။ မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးတယ်။

သတို့သမီးဆိုပြီး ဂန္ဓီကို စံပယ်ပန်းတွေ အများကြီး ပန်ပေးကြ
တယ်။ မွေးကြိုင်နေတာပဲ။ စံပယ်ပန်းနဲ့ဟာ ဂန္ဓီတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦး
အနံ့ပေါ့။

ဦးအောင်တို့ရွာမှာလည်း သိပ်မကြာပါဘူး။ ဦးအောင်ရဲ့ အစ်ကို
ကြီးက ရှက်တယ်ဆိုပြီး ထန်းရည်မူးမူးနဲ့ ရန်ခဏခဏ လုပ်လို့ ရန်ကုန်
ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ဦးအောင်က ကျောင်းမှာ အလုပ်ရှိတော့ ဦးအောင်တို့ ကုန်ထုတ်
သမ တိုက်ခန်းတွေဘေးမှာ အဖီလေးချပြီး နေလိုက်ကြတာပေါ့။

[၈]

“စံပယ်ပန်းနဲ့တွေ မွှေးလိုက်တာ ဦးအောင်ရယ်၊ ဘယ်ကပါလိမ့်”
ထမင်းစားနေရင်းက စံပယ်ပန်းနဲ့ကို ဂန္ဓိက အားရပါးရ ရှုကြည့်
လိုက်မိတယ်။ ထမင်းလုတ်ကြီးကြီး ပါးစပ်ထဲ ပြည့်နေတဲ့အသံနဲ့
ဦးအောင်က အင်း... အင်း တဲ့။ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။

“စံပယ်ပန်းနဲ့ ဘယ်က မွှေးနေတာလဲ”

မနေနိုင်တဲ့ ဂန္ဓိက ခပ်ကျယ်ကျယ် မှန်းအော်လိုက်တော့ ဒီက
ဒီက ဂန္ဓိရေ တဲ့။ မညိုစိမ့်ရဲ့ အသံ။

“ကိုကံဦး ဈေးက ဝယ်လာတာ ဂန္ဓိရေ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုကံဦး ဈေးကို သွားတတ်တယ်”

“စမ်းသွားတာပါဟာ၊ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ လမ်းတွေ မှားလိုက်
ပုံများတော့၊ နေပူပူနဲ့၊ မညိုစိမ့်ရေ ငါ့ရေတစ်ခွက် ပေးစမ်းပါဦး”

ကိုကံဦးက တဟူးဟူးနဲ့ လေတွေ မှုတ်ထုတ်နေတယ်။ ဟုတ်
တယ်၊ နေက သိပ်ပူတာပဲ။ ဂန္ဓိသားလေးတောင် ဒီရောက်မှ မျက်စိ
ပြန်နာနေချင်ပြန်ပြီ။ ဆေးခန်းလည်း မသွားနိုင်သေးပါဘူး။ ဆားရည်
ကြည်လေးပဲ ကွင်းပေးရမှာပဲ။

“ဈေးက တော်တော် ဝေးတယ်ဟေ့၊ မလွယ်ဘူး၊ ဒီက နေ
တော်တော် သွားပြီးရင် မီးရထား သံလမ်းရှိတယ်၊ မီးရထားသံလမ်း

ကနေ လျှောက်သွားပြီး တစ်ခါ ကွေ့ရသေးတယ်။ ကားတွေ ဘာတွေ တော့ သိပ်မရှုပ်ဘူး၊ ငါလည်း မေးမေးပြီး သွားတာပဲ၊ ဘယ်လိုမှ မရောက်ဘူး၊ နောက်တော့ လူတစ်ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြ ပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းရတယ်၊ အကွေ့လေးကို ရောက်ဖို့ပဲ၊ အကွေ့ရောက်ရင် တော့ ဈေးနဲ့က ကပ်နေပြီ”

“ခေါင်းတွဲတို့ကလည်း ပြန်မလာသေးဘူးနော်၊ ခေါင်းတွဲရှိရင် ကျွန်မတို့ ဘာမှ မပူရဘူး”

ဂန္တီက သတိတရပြောတော့ မညိုစိမ့်က အင်း... တဲ့။

“လာလည်းကောင်း မလာလည်းကောင်းပဲ ဂန္တီရေ၊ ဒီမှာက သိတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“ငါကတော့ လာစေချင်ပြီကွာ၊ ငါ့သားသမီးတွေ လွမ်းလှပြီ၊ တို့စားသလိုပေါ့”

“ဪ... တော်ကလည်း”

မညိုစိမ့် စကားမဆက်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားတယ်။

“ငါးပိနဲ့ မွှေးတယ်ဟေ့၊ ဘယ်သူတွေ ထမင်းစားနေကြပြီလဲ၊ ဟင်.. ဧကန္တတော့ ဟိုအငတ်သားအဖတွေ ဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟေ့”

အသံကျယ်ကျယ်ရွှင်ရွှင်နဲ့ မချို ရောက်လာတယ်။ မချိုဆားမှာ ငြိမ်သက်နေမယ့် သူ့ ကိုထွေး ပါလာမှာလည်း သေချာတယ်။

“စားတာပေါ့ဟ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်တို့သာ လင်မယားနှစ်ယောက် ကပ်စေးနဲ့ပြီး မစားမသောက်နေကြ”

ဦးအောင်က သူ့သူငယ်ချင်းကို ပြန်ပြောရင်း ထမင်းအိုးစမ်းဖွင့် ပြန်တယ်။

“ဟဲ့... ကြည့် ကြည့်၊ ထမင်းအိုး ဖွင့်ပြန်ပြီ၊ ဂန္တီရယ်... နင်မို့ ဒီလို အစားပုတ်မျိုးကို ယူတယ်”

“ဒီလောက် အသံကျယ်ပြီး အရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းမကို ခင်ဗျားမို့”

ယူတာဗျာ၊ ကိုထွေး... ကျွန်တော်သာ ဆိုရင်တော့...”

“အမယ် အမယ်၊ ကျုပ်ယောက်ျားကို ကိုထွေး ကိုထွေးနဲ့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ကိုထွေးဆိုတာ ငါတစ်ယောက်တည်း မှုပိုင်ဟဲ့၊ ကိုထွေးဆိုတာ ငါ့မှပိုင် သီချင်းလေ၊ ချစ်သူ လူညိုချောလေး”

စကားတတ်တဲ့ မချိုကို ဦးအောင် အမြဲ အရှုံးပေးရတာပဲ။ ချစ်သူ လူညိုချောဆိုတာ မချို ရေဒီယိုမှာ ဓာတ်ပြားရဲ့ခဲတဲ့ သီချင်းလေးလေ။ နေ့လယ်ပိုင်း အစီအစဉ်တွေမှာ ရေဒီယိုကနေ လာတတ်တယ်။

မချိုရဲ့ အဆိုတော် နာမည်က ချိုချိုအေးတဲ့။ မျက်မမြင်ကျောင်း ကထွက်ပြီး နာမည်ကျော်သွားတဲ့ ဘလိုင်းထီးဆိုင်အဖွဲ့ထဲမှာ လိုက်ဆိုဖူးတယ်။ မချိုကိုတောင် လူတွေက ဘလိုင်းချိုပြုံးတဲ့။

“မချိုအိမ်က တော်တော်ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးပါဘူး၊ ဂန္ဓီရယ်၊ ခုမှ တိုင်ထူထားတုန်းရှိသေးတာ၊ လက်သမားတွေ မလာပြန်ဘူး၊ ဆင့်တွေပေါ်မှာ ပလတ်စတစ်မိုးဆိုတော့ နေ့ခင်း မနေနိုင်ဘူး ပူတာ၊ ဒါကြောင့် ညည်းတို့အလုပ်ရုံထဲ နေ့ခင်း လာနေရတာပေါ့...”

“လက်သမားတွေ လာရင် မချိုတို့က ဆက်ဆောက်ရုံပဲ၊ ဆောက်ပေးမယ့်လူက ရှိပြီးသား၊ ကျွန်မတို့သာ...၊ အလုပ်ရုံများ ချက်ချင်းရွှေ့လာရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ညည်းအမေရော မလာဘူးလား”

“လာမယ်တော့ ပြောတာပဲ၊ သူလည်း မြို့သစ်မှာ အိမ်ဆောက်နေရတယ်လေ မချိုရဲ့”

“အိုအေ... ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဖြစ်သွားမှာပါ၊ ကျောင်းကလည်း နောက်ထပ် သစ်တွေ ပေးဦးမယ်လို့ ပြောပါတယ်ဟဲ့”

“ဟဲ့... အဲဒါ ဘယ်တော့ပေးမှာလဲ၊ တကယ်လား မချိုရေလုပ်စမ်းပါဦး”

အပျိုကြီးမမကြင်ရဲ့အသံနဲ့ အတူ ဂန္ဓီတို့နားမှာ လတ်ဆတ်တဲ့

သနပ်ခါးနဲ့ မွှေးကြိုင်သွားတယ်။

“အပျိုကြီးရယ်... သူများတွေ ပူဖို့များ ထားစမ်းပါဦး၊ မနေ့ကပဲ မောင်တွေ တစ်အုပ်ကြီးလာပြီး အိမ်ဆောက်ဖို့ စီစဉ်ပေးသွားပြီဆို”

“ဒါတော့... ဒါပေါ့”

“ဒါပေါ့မနေနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ အပျိုကြီးလိုနေ၊ ကြားလား၊ အမယ်လေး ငါသာဆို ဒီများလိုက်လာမနေဘူး၊ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ၊ မောင်တွေအိမ်မှာ ဇိမ်နဲ့တစ်လှည့်စီ လိုက်နေမှာပဲ၊ ပြီးရော၊ အေးလို့”

“မနေချင်ပါဘူးအေး၊ ညည်းတို့ မသိပါဘူး၊ ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကို ဘယ်သူမှ ကြာရှည်မယူနိုင်ပါဘူး။ ငါက သူများလည်း ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အားကိုးတယ်၊ မနေ့က မောင်တွေက အဖော်တစ်ယောက် လာထားပေးမယ်ဆိုတာတောင် ငါ လက်မခံလိုက်ဘူး။”

“ယုံပါတယ်၊ ယုံပါတယ်၊ အပျိုကြီး သတ္တိကိုတော့ ခုလည်း ရေမိုးချိုးပြီးပြီပေါ့လေ၊ မွှေးကြိုင်နေတာပဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး ဒီနေ့ ဘာဝမ်းဆက်ဝတ်ထားလဲ”

“ထဘီအပြာပွင့်နဲ့ ရှန်သားအပြာ”

“အံမယ် လှမှလှ

ဟေ့ အပျိုကြီးက...”

အပျိုကြီးက တကယ်ညဏ်ကောင်းတယ်။ အဝတ်အစားကို တခြား မြင်တဲ့သူ တွဲမပေးဘဲနဲ့ ဝမ်းဆက်ဖက်ရှင် ဝတ်နိုင်တာက အပျိုကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

အပျိုကြီးက ဘာနဲ့မှတ်ထားလဲဆိုတော့ အင်္ကျီလုံချည် ချုပ်ရိုးနဲ့ မှတ်တယ်။ အထည်ရဲ့အသားကိုစမ်းပြီး မှတ်တယ်။

ဈေးထဲသွားဝယ်တဲ့အခါ သူ ထဘီစနဲ့ အင်္ကျီစကို အပြာရောင်ဖြင့် အပြာရောင်၊ အနီရောင်ဖြင့် အနီရောင် ပေးပါဆိုပြီး ဈေးသည်ကို ပြောတယ်။

ဈေးသည်က အဆင်နဲ့အရောင်ရွေးပြီး ဒါက ထဘီအပြာပွင့်၊ အကျိုက ဘယ်လိုအစအပြာ၊ ဒါက ပါတိတ်အနီ၊ အကျိုက အိရုန်အနီ ဆိုပြီး အပျိုကြီးကို ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒါကို သူက အထည်ရဲ့အသားကို စမ်းပြီး တစ်ခါမှတ်တယ်။ ပြီးတော့ စက်ချုပ်ဆိုင်မှာ အပ်တဲ့အခါ အကျိုပုံစံကို မတူအောင် မှတ်တယ်။ ချုပ်ရိုးကို မှတ်တယ်။

ဘယ်အချိန်မှာပဲ ထုတ်ဝတ်ဝတ် ဈေးသည်ပေးလိုက်တဲ့ ဝမ်းဆက်အတိုင်း ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး။ အပြာဝမ်းဆက်၊ အနီဝမ်းဆက် သူ့ဟာနဲ့သူ ဟုတ်လို့။

ပြီးတော့ အပျိုကြီးက ရှေ့ဆံပင်ခွဲကြောင်းကို ညီညီညာညာ ခွဲတတ်ပြီး ဆံထုံးပုံပုံလေးကိုလည်း ကျကျနန ထုံးတတ်တယ်။ နေကာ မျက်မှန် အမည်းလေးကိုလည်း အမြဲတပ်ဆင်ထားတတ်တယ်။ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် သူ့ကို မျက်မမြင်မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ဘယ်လိုမှ ထင်စရာမရှိဘူး။

“ရေလေးရတာပဲ တော်ပါသေးတယ်နော်၊ အဝီစိတွင်းလေး ပြီး သွားလို့”

“ဟုတ်တယ်၊ အခု ရေက တစ်ထမ်းတစ်ကျပ် ဖြစ်သွားပြီတဲ့...”

ရေဖိုးကုန်ရမှာကြောက်တဲ့ ဂန္ဓိက အပျိုကြီးစကားကို အားရပါးရ ထောက်ခံမိတယ်။ ကိုယ်တိုင်ထမ်းရင် တစ်မတ်၊ သူများ အထမ်းကို ဝယ်ရင် ငါးမူးဆိုတာနဲ့ ဦးအောင် စမ်းတဝါးဝါး သွားထမ်းတာ မှောက်လျက်လဲပြီး ရေတွေဖိတ်ကုန်ပါရောလား။

“နေက တအားပူလာတော့ ရေက ရှားလာတာပေါ့”

“တို့အဝီစိတွင်းလေးကို ရိုရိုသေသေ သုံးရမှာပဲ”

“မိုးတွင်းဆိုရင်တော့ ရေက မပူရပါဘူး။ ခု နွေပိုင်းလေးတင်ပါ”

“မိုးမကျခင် တို့နေစရာလေး လုံခြုံသွားဖို့ အရေးကြီးတယ်”
ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြတဲ့

ဂန္ဓိတို့တွေပေါ်ကို လေပူပူကြီး ဖြတ်တိုက်လာတယ်။

နေပူပူထဲမှာ ဂစ်တာသံကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားကြရတယ်။

“လာကြလော့... အိမ်သူ အိမ်သားများ ကျေးဇူးတော် အောက်မေ့ကြစို့၊ ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးကို ဖန်ဆင်းသော ဘုရားအရှင်... ကျွန်ုပ်တို့ ဆင်းရဲသောနေရာသို့ ကြွလာပါမည်လော သခင်၊ အို... ကျေးဇူးရှင်... ကျေးဇူးရှင် ကြွလာတော်မူပါ သခင်”

ဘလိုင်ကိုင်ဇာဖိုးကျော်ရဲ့ ဓမ္မသီချင်းသံ ချိုချိုက အလုပ်ရုံထဲ အရောက်မှာ ရုတ်တရက် ရပ်သွားတယ်။

“ကဲ... ကျွန်တော်တို့ ဘုရားရှိခိုးချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

ကိုင်ဇာအသံအတိုင်း တစ်ထေရာတည်းတူတဲ့ ဖိုးကျော်ရဲ့ အတည်ပေါက် နောက်ပြောသံ ထွက်လာတာနဲ့ အာသွက်လျှာသွက် မချိုက...

“ကျွန်မတို့မှာ အိမ်မရှိ ယာမရှိ ဘုရားလည်း မရှိသေးလို့ မခိုးတော့ပါဘူးရှင်”

ဖိုးကျော်က တဟဲဟဲရယ်ရင်း ဂစ်တာကို တမင် တဖြန်းဖြန်း တီးတယ်။

“ဟဲ့ ကောင်လေး... တော်စမ်းဟယ်၊ နားငြီးလိုက်တာ၊ အယ်နီ ရောပါလား၊ ကလေးတွေရော...”

“အယ်နီပါတယ် အစ်မကြီး... အကြီးမက လျှောက်ဆော့နေတယ်၊ အငယ်လေး သိပ်နေမကောင်းလို့၊ အစ်မကြီး နေက သိပ်ပူတယ်နော့”

ဖိုးကျော်မိန်းမ အယ်နီတာရဲ့အသံက ဝဲတဲဝဲတဲနဲ့။ သူက ဗမာကရင်ကပြား။ ခရစ်ယာန်မလေး။ အသံလေးဝဲဝဲနဲ့ သူ ဓမ္မသီချင်းဆိုတာ သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်က ခရစ်ယာန်အိမ်တွေမှာ တစ်အိမ်

ဝင် တစ်အိမ်ထွက် ဂစ်တာကလေးတစ်လက်နဲ့ ဘုရားလိုက်ရှိခိုးကြ တယ်။ ခရစ်ယာန်အိမ်တွေက ဘုရားရှိခိုးမယ်ဆို ငြင်းလေ့ မရှိကြဘူး လေ။ ဘုရားရှိ ခိုးပေးတဲ့သူကို လက်ဆောင်ပေးရတယ်။ အဝတ်အထည် တို့၊ မုန့်တို့ပေါ့။

ဖိုးကျော်တို့ကိုတော့ ပိုက်ဆံလည်းပေးတယ်။ ဆန်တို့ဟင်းချက် စရာတို့လည်း ပေးတယ်။

ဖိုးကျော်က အယ်နီတာနဲ့မရခင်က ဗုဒ္ဓဘာသာ။ နောက်တော့မှ ခရစ်ယာန်ထဲ ဝင်လိုက်တာ။

“ကိုကြီးကံ၊ ခေါင်းတွဲတို့ ပြန်မလာသေးဘူးလားဗျ” ဖိုးကျော်က ကိုကံဦးကို လှမ်းမေးတယ်။

“ခုနပဲ အဲဒါပြောနေတာ၊ ရောက်မှာပါ ဒီကောင်၊ ဒီနေ့ နက်ဖြန် ပေါ့”

“ဘုရားရှိခိုးထွက်ချင်တာ၊ ဆန်လည်းပြတ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ပြတ်နေပြီ၊ ခေါင်းတွဲနဲ့မှထွက်လို့ဖြစ်မှာ၊ ဒီကောင် ပြန်ရောက်မှ အဆင် ပြေမှာ”

“ဖိုးကျော်တို့ပဲ ကောင်းတယ်ဟယ်၊ ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်း ဝတယ်”

“ဟာ... မဂန္ဓိကလည်း၊ ဒီလိုပါပဲဗျာ”

“နင်တို့သွားတဲ့ ခရစ်ယာန်အိမ်က အနှိပ်လေး ဘာလေး ခေါ်ချင် ရင် ဦးအောင်ကို ခေါ်ဖို့ ပြောလိုက်နော်၊ ကြားလား”

“ပြောမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာကျ လာခေါ်ရမှာ ဝေးတယ်ဗျ၊ ကျောင်းတုန်းကသာ လွယ်တာ”

“အေးလေ... အဲဒါပေါ့”

“ဖိုးကျော်၊ နင်တို့ရော ဘယ်လိုလဲ၊ အိမ် ဘယ်တော့ ဆောက် မလဲ”

“အိုး... ဝေးသေး၊ မချိုရယ် ကြိုးစားရဦးမှာ အများကြီး”

အယ်နီတော့ အသံလေးက ရိုးသားပြီး ချစ်စရာ ကောင်းနေတယ်။
 ဖိုးကျော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဂစ်တာကို တိုးတိုးလေး အသံစမ်းလို့။
 “လုပ်ပါဦးကွ ဖိုးကျော်၊ ကိုင်ဇာသီချင်း တစ်ပုဒ်လောက်”
 ဦးအောင်ကို အပျိုကြီးက ထောက်ခံတယ်။
 “နှစ်ယောက် ဆိုပါဟယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက် စုံတွဲဆိုတဲ့ သီချင်း
 လေး ကောင်းတယ်”

မချိုက တဟားဟား ရယ်ရင်း...
 “အမယ်... အပျိုကြီးက စုံတွဲသီချင်းတဲ့နော်”
 “ဘာသီချင်းဖြစ်ဖြစ် စိတ်ညစ်ပြေတယ်ဟဲ့၊ ဘာသီလဲ၊ သီချင်း
 သံကြားရင် ရင်ပူပျောက်တယ်၊ နေပူတာလည်း သက်သာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အယ်နီတို့မှာ အပန်းဖြေစရာဆိုလို့ ဒါလေးပဲ
 ရှိတာနော့၊ မချိုလည်း ဆိုပြဦးနော်၊ မချို သီချင်းဆိုရင် အယ်နီအရမ်း
 အရမ်းငိုချင်တာပဲ၊ ကိန္နရာသီချင်းလေးက အရမ်းငိုလို့ ကောင်းတာပဲ”

“အို... အဲဒါက ညဘက်တွေ ဘာတွေမှ ကောင်းတာ၊ နင့်
 ယောက်ျား ဂစ်တာကြီးနဲ့လည်း ဆိုလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကံတို့၊
 ကိုဆန်းမောင်တို့နဲ့မှ ဆိုဖြစ်တာ၊ အရေးထဲ ကိုကံ မယ်ဒလင်ကလည်း
 ကြိုးပြတ်နေတယ် တဲ့၊ ကိုဆန်းမောင်ရော အသံမကြားပါလား၊ ဘယ်
 သွားနေကြတုံး”

“ရေချိုးနေကြတယ် ထင်တယ်၊ ကိုဆန်းမောင် ခုနကမှ ရပ်ကွက်
 ထဲက ပြန်လာတာ၊ လက်သမား သွားငှားတာတဲ့...”

“နေသိပ်ပူတဲ့အချိန် ရေမချိုးရဘူးတဲ့နော်၊ ကြည့်ချိုးကြ၊ မရဲ
 ကြနဲ့”

“အို... သူများတော့ ပြော၊ ပြီးတော့ အပျိုကြီးပဲ ရေအကြိုက်
 ဆုံး၊ ရှိုးထုတ်ချင်တာနဲ့ ရေ ခဏခဏချိုးတာ”

“ကဲ... မအာချို၊ သီချင်း နားထောင်မလို့ပါဆိုမှ၊ လုပ်ကွာ
 ဖိုးကျော်”

မချိုက ဦးအောင်ကို ပွစိပွစိနဲ့ ဆဲတယ်။ ဖိုးကျော်ရဲ့ဂစ်တာ အသံ စမ်းသံက အေးအေးငြိမ့်ငြိမ့်လေး ထွက်လာတယ်။

“အယ်နီ... စ, မယ်နော်”

ဖိုးကျော်က အယ်နီကို အချက်ပေးရင်း သီချင်းကို စ, ဆိုတယ်။ သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ဆိုနေကျ ကိုင်ဇာနဲ့မေဆွိရဲ့ သီချင်းလေး လေ။

“အသည်းထဲက ပြောတဲ့... ချစ်စကားလေးတွေရယ်... တိုးတိုးကလေး ကြားလို့... တကယ်အားမရနိုင်တယ်... ရင်မှာ သေချာစွာ... သိခွင့်ပေးပါကွယ်... ရင်ခုန်ခြင်းများနဲ့ နားစွင့်လို့နေမယ်...”

“နှလုံးသားချင်း သိနှင့်နေပြီးသားပါကွယ်... ပြောပြမှ အားရမှာလား မေ့မောင်ရယ်... လိုရာယူ... ကြည်ဖြူစိတ်နဲ့ ချစ်ပါတယ်... ဒါဆို... နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြောဖို့ လိုသလားကွယ်”

အယ်နီအသံလေးက ချစ်စရာ သနားစရာကောင်းအောင် ချိုပြီး စူးနေတယ်။

ဖိုးကျော်က အတီးပိုဒ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ခေါင်းကလေး ငဲ့စောင်းတီးရင်း နောက်တစ်ကျော့ ထပ်ဆိုဖို့ အဝင်မှာ...

“အဖေရေ... အမေ”

“ဟော... ခေါင်းတွဲတို့ လာပြီ”

ကိုကံဦးရဲ့ အားရဝမ်းသာ လှုပ်ရှားသံနဲ့အတူ ခဏအတွင်းမှာ အလုပ်ရုံတစ်ခုလုံး ကလေးသံ လူကြီးသံတွေနဲ့ ဆူညံသွားတယ်။ ခေါင်းတွဲရဲ့ အော်သံလေးက အစူးရှဆုံး။

“ခေါင်းတွဲရာ... မင်း မျှော်ရတာနဲ့ပဲကွာ”

“ကျွန်တော် မရှိတာ ကိုဖိုးကျော်တို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ပြီ မဟုတ်လား”

“အမယ်တော်... သူက”

“မဂန္ဒီ၊ ရဲထွန်းအောင်ရော”

“ဒီမှာ အိပ်နေတယ်”

“ဟဲ့... နင်တို့ကို ဘယ်သူ လိုက်ပို့လဲ”

ထုံးစံအတိုင်း အပျိုကြီး မမကြင်က ပူပူပင်ပင် မေးတယ်။

ခေါင်းတွဲက ခပ်အေးအေးပဲ။

“ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ပြန်လာတာပေါ့ ကြီးကြီးရ။ အမျိုးတွေက ကားပေါ်ထိ လိုက်ပို့ပေးတယ်။ အင်းစိန်၊ တာမွေ လေးဆယ့်ငါးကားနဲ့ တင်ပေးလိုက်တယ်။ တာမွေကနေ သုံးဆယ့်ကိုး အစိမ်းနဲ့ လိုက်လာ ရောက်တာပဲ”

“ဖြစ်တယ်ဟေ့၊ ခေါင်းတွဲတို့ကတော့”

“သားတို့ ဘာဖြစ်လို့ ကြာနေတာလဲ”

“ဟာ... အဖေကလည်း ဒါတောင် အမျိုးတွေက သင်္ကြန်ပြီးမှ ပြန်တဲ့၊ သင်္ကြန်ကျ နင်တို့ဆီမှာ ဘာမှလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သားတို့က ပြန်လာ လို့”

“အမေ၊ သမီးဖို့ ရေဖလားလေး ဝယ်ပေးနော်”

ခေါင်းတွဲညီမ အငယ်ဆုံးလေးရဲ့ အသံစူးစူးလေး ထွက်လာတယ်။

“အေးပါဟယ်၊ နင်တို့ ပြန်လာတာနဲ့ ပူဆာသံကြားရပြီ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ သင်္ကြန်တောင် ကျတော့မယ်နော်၊ ကိုယ့်အပူနဲ့ ကိုယ် သတိတောင် မရမိဘူး”

“ဪ... မဂန္တီကလည်းဗျာ၊ သတိရတော့ကော သင်္ကြန်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဂန္တီက ငြိမ်သက်သွားတယ်၊ ဖိုးကျော်ကသာ ဆက်ပြီး ဆွေးဆွေး မြည့်မြည့်နဲ့...

“သင်္ကြန်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ မီးလောင်တာပဲ”

“ဟဲ့ ကောင်လေး၊ မပြောကောင်း ပြောကောင်း နေပူလွန်းလို့မှ ရှိရတဲ့အထဲ၊ ဘယ်နှယ်မီးလောင်ရမှာလဲ”

အပျိုကြီးရဲ့ အထိတ်တလန့်စကားကို ခေါင်းတွဲတို့နဲ့အတူ မချို
တရီ လိုက်ရယ်ရင်း ဖိုးကျော်က ညည်းတယ်။

“သင်ကြံနဲ့ဝေဒနာကို အစ်မကြီး နားမလည်နိုင်ပါဘူး အပျိုကြီး
ရယ်...”

[၉]

သင်္ကြန်ဆိုတာ ဖိုးကျော်အတွက်ကတော့ တကယ့်ကို မီးလောင်
သလိုပါပဲ။ ဒီလိုပဲ ဖိုးကျော်ခံစားရတယ်။

သင်္ကြန်နဲ့တွေ့ရလာရင် သင်္ကြန်သီချင်းတွေ ကြားရရင်၊ သင်္ကြန်
နား နီးလာပြီဆိုရင် ဖိုးကျော် ထွက်ပြေးချင်တယ်။ သင်္ကြန်မရှိတဲ့အရပ်
ကို ထွက်ပြေးချင်တယ်။

သင်္ကြန်ကျနေချိန်ဟာ ဖိုးကျော် ရင်တစ်ခုလုံးကို မီးလောင်
နေသလို ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေတယ်။ ဝမ်းနည်းစိတ်၊ အားငယ်စိတ်၊
နာကြည်းစိတ်၊ မချင့်မရဲဖြစ်စိတ်တွေက ဖိုးကျော် ရင်ကို မီးလောင်
စေတယ်။

ဘာမှ သိနားမလည်သေးတဲ့ ကလေးဘဝ အရွယ်ကတော့
ရောယောင်ပြီး ပျော်ခဲ့သားလေ။

ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်ကျော်
ကျော်လောက်ထိပါပဲလေ။

သင်္ကြန်ဆိုတာ သီချင်း သီဆိုတီးမှုတ်ကြပြီး လူတွေကို ရေတွေ
နဲ့ လိုက်ပက်ရတဲ့၊ မုန့်တွေ အများကြီး စားရတဲ့ ကစားပွဲတစ်ခုလို့ စိတ်ထဲ
မှာ ထင်ခဲ့မိတယ်။

လူဆိုတာ မမြင်ဖူးပေမဲ့ အသံကြားရာ၊ လူသံကြားရာကို အဘိုး
ရေထည့်ပေးထားတဲ့ ရေပြုတ်လေးတစ်ချောင်းနဲ့ ရမ်းသမ်းလိုက်ပက်

ရင်းနဲ့ ပျော်ခဲ့ဖူးတယ်။

သီချင်းသံတွေကို နားထောင်သဘောကျရင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွ ပျော် ခဲ့ဖူးတယ်။ သီချင်းကိုတော့ အဲဒီကတည်းက ဖိုးကျော်ကြိုက်တယ် ထင် ပါရဲ့။

အဘွားကတော့ ပြောဖူးတယ်။ ဖိုးကျော် ငယ်ငယ်က သီချင်း ဆိုသိပ်မှ အိပ်သတဲ့။ ဘယ်လောက်ငိုငို သီချင်းသာ ဆိုပြလိုက်အငိုရပ် သွားတတ်တယ်တဲ့။

ပြီးတော့ အဘွားက ပြောဖူးသေးတယ်။ ငါ့မြေး မျက်လုံးလေး က ကွယ် မျက်စိမမြင်တဲ့သူလို့ ထင်ရက်စရာမရှိပါဘူး။ ဝိုင်းလို့ပြုး လို့တဲ့။

အဘွားရယ် မမြင်တာကတော့ မမြင်တာပါပဲ။ ဒီမျက်လုံး မမြင် တွေနဲ့ ဖိုးကျော်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကြောင့်ပဲ အဖေနဲ့အမေ ကွဲခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။

ဖိုးကျော် မျက်စိမမြင်ဘဲ မွေးလာရခြင်းဟာ သူ့အပြစ် ငါ့အပြစ် လို့ အဖေနဲ့ အမေ ငြင်းကြခုန်ကြ၊ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ရန်ဖြစ်ကြရင်းကပဲ ဖိုးကျော်နှစ်နှစ်သားမှာ ကွဲကြတယ်လေ။

နှစ်ယောက်လုံး နောက်အိမ်ထောင်ပြုကြတော့ ဖိုးကျော်အထက် က အစ်မကို အမေက ခေါ်သွားတယ်။

ဖိုးကျော်ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မခေါ်ပါဘူး။ အဘိုးတို့ အဘွား တို့ဆီမှာ ထားပစ်ခဲ့တာပေါ့။

အဘိုးနဲ့အဘွားက ဖိုးကျော်ကို ကောင်းကောင်းမွေးခဲ့ပါတယ်။ ဖိုးကျော် အားမငယ်အောင်၊ စိတ်မဆင်းရဲအောင်ထားခဲ့တယ်။ မျက်လုံး ကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကုခဲ့သေးတယ်။

ဖိုးကျော် ဆယ်နှစ်သားလောက်မှာပေါ့။ မျက်လုံးခွဲရတယ်။ ဖိုးကျော်ဖြင့် အဲဒီတုန်းက လုံးဝ မကြောက်ဘူး၊ မြင်ချင်စေနဲ့ တစ်စက် ကလေးတောင် မကြောက်ဘူး။